

Maj 2008

Št.

024

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

SPOMLADANSKI IDEALIZEM

foto: osebni arhiv

Urednica:

Špela Razpotnik

Namestnika urednice:

Bojan Dekleva in Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertoncelj, Katja Bizjak, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurancič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanac,

Andrej Mesarič, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Prelom:

Maja in Nejc

Lektoriranje:

Matilda M. Dobro, Maruša Bertoncelj

Ilustracije:

Nik Knez, Damjan Majkič, Matilda M. Dobro, Bojan Sklepič,

Damijan Sovec

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije je v Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

Novost! SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --

Urad za mladino -- Urad Vlade za komuniciranje --

Urad za enake možnosti -- FIHO

Od januarja 2007 so Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

**vsi drugačni
vsi enakopravni**

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Nekam se je zavlekla letošnja, sicer mila, a skoraj pol leta dolga zima. Kar je lahko koristno, ko nastajajo nove ideje, saj »donositev« le-teh zahteva svoj čas. In pomlad je vsako leto tista potrebna brca, da se jih lažje spravi v realizacijo. Brez tveganja pa ne gre. Še tako dobra ideja je vedno tveganje. Bolj kot izstopa po svoji vsebini, večje tveganje predstavlja. Vrag si ga vedi, koliko briljantnih idej bo na vekov veke zgolj to neskaljeno seme, ker je ni zemljice, ki bi to seme »prenesla«. Enkrat je nekdo dejal: »Ljubša mi je svoboda v nevarnosti, kot mir v suženjstvu!« Dokler je kaj takega slišati ali videti udejanjenega v tvegani praksi skvotov, avtonomnih kulturnih con ali na demonstracijah, da ne omenim še radikalnejših različic, je reakcija vladajoče elite vedno enako arogantna – na teren za vsak slučaj pošlje svoj represivni aparat in spet gre lahko mirno spat. Čeprav za »svobodo v nevarnosti« sploh ni treba veliko tveganja niti veliko nevarnosti, naša oblast – ali pa njeni aparati, z njeno vednostjo ali brez – dosledno ukrepa zoper vsak poskus živeti svobodno in ne v suženjstvu predpisanih norm ter zakonov. Zakaj že? Ena od maksim demokracije na temo svobode naj bi bila, da se ta konča tam, kjer začne svoboda drugega, in da torej brez odgovornosti svoboda ne more biti kaj prida. Še do danes ni bilo enega samega poštenega argumenta, ki bi pojasnil, čigavo svobodo na primer omejujejo umetniki in aktivisti zaskvotiranega Roga, akterji in obiskovalci Metelkove, ki so se na nek način celo prostovoljno getoizirali, ali tuji neprijavljeni državljani Evropske unije, ki jim »morajo« policisti pisati kazni za 400 evrov ter jim pobirati dokumente, ker jih na svojem rajonu videvajo že več kot tri mesece? Ja, ja, tak je zakon, pred njim smo vsi enaki, kdor dela po svoje, naj pokasira tudi predpisane posledice. In spet, zakaj že? Ker je »manjši«, »šibkejši« in ker izgleda kot nekdo, ki itak nima veliko izgubiti, ampak zgolj »izziva in išče probleme«, nima šansa, da bi njegovi argumenti sploh lahko kdaj postali družbeno, ekonomsko ali politično relevantni. Oblast ima vedno prav, demokracija pa se konča, ko je ta enkrat izbrana. Ah, le kaj bi rekel na vse to »naš model«, ki je prijavil tisto o svobodi v nevarnosti? Komu mar, najbrž je bil itak nek pankar, anarhist ali antiglobalist. Naka! Morda bi to bil danes, ampak potem nam v šolah in na fakultetah ne bi nikoli predavali o njem, nemara celo ne bilo francoske revolucije in se nam o socialističnih in liberalnih idejah ne bi niti sanjalo, kaj šele o človekovih pravicah! Pa ne, da danes glede tega vse štima, a zgolj v razmislek – ta »model« je bil J. J. Rousseau. Kralji ulice se bomo to pomlad podali v novo tveganje. Za nevarnost morebitnega neuspeha, ker se spet lotevamo nečesa, kar izstopa, se ne zmenimo. Odpiramo posredovalnico rabljenih predmetov, s katero bi radi doprinesli k razvoju socialnega podjetništva na Slovenskem kot tudi k resnični eko-zavesti v vseh sferah. Eko ni zgolj tisto, kar je dražje in s certifikatom – eko je torej tudi v kvantiteti: porabimo manj, in to večkrat! Če že moramo biti potrošniki, bodimo to čimbolj odgovorno. »Heroj je, kdor razume odgovornost, ki pride s svobodo.« Rousseau? Nemara Kant? Naka! Večni upornik in svobodnjak. Stari hipi Bob Dylan.

Maruša Bertoncelj

Kazalo:

To sem jaz:

foto: Matilda M. Dobro

ROMAN

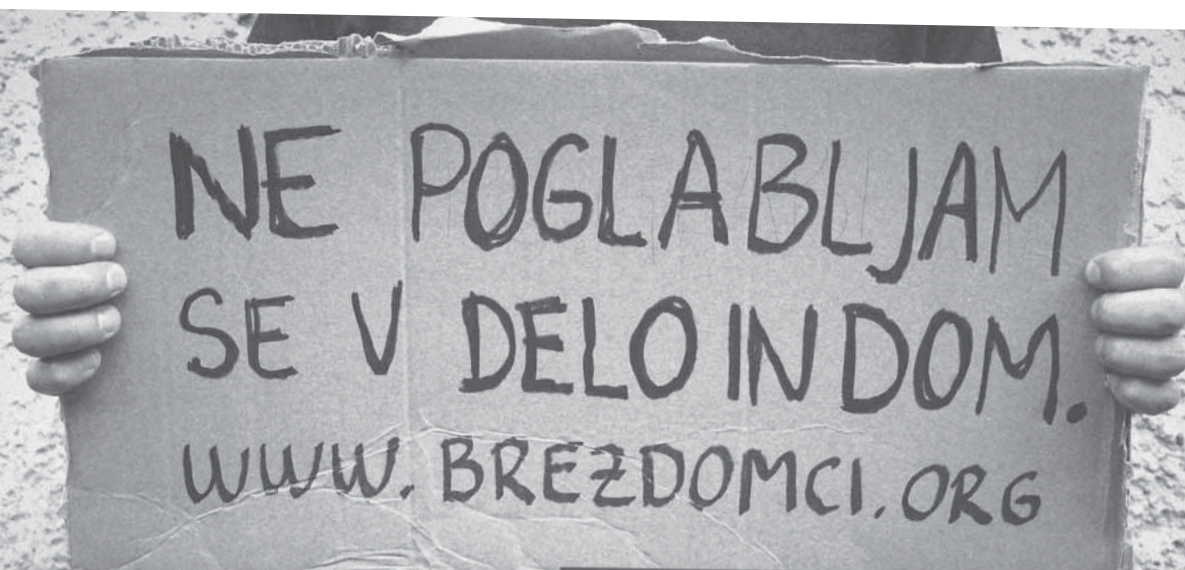
Sem 38-letni fant, ki ga je v življenju doletelo marsikaj dobrega in slabega. Pri šestindvajsetih letih se mi je zgodil prelomni pripetljaj v življenju. Dobil sem hčerko, izgubil pa ljubezen svojega življenja, kajti bolezen mi je pokopala partnerko. Ostal sem sam in si poskušal naprej sam s svojo hčerko ustvariti življenje. To mi je shajalo dobri dve leti, nato sem hčerko dal svoji mami, sam pa sem zapustil svoj domači kraj in odšel sam v svet. S svojo hčerko imam stike, odrašča pa ob svoji babici. Jaz sem potoval po jadranski obali, pretežnem delu Evrope, Italiji, Nemčiji ... Sedaj sem pristal v Ljubljani. Trenutno se nahajam na Poljanski, kjer prebivam dan za dnem. Spoznal sem »društvo brezdomcev«, začel sem prodajati časopis Kralji ulice. Po mesecu dni sem se odločil, da bom pri tem društvu ostal in se vključil v pomoč pri raznih opravilih, ki jih društvo izvaja. Društvo me je sprejelo s toplim srcem, kar sem jim zelo hvaležen, to pa jim vračam z delom in svojim odnosom do njih. Trenutno nimam nobenega drugega cilja kot ostati v Ljubljani in graditi novo življenje, saj sem še dovolj mlad in še dovolj sposoben marsikaj narediti. Moji hobiji so predvsem športne dejavnosti, posebno nogomet in košarka ter igranje na odru. V bodoče si mislim ustvariti še novo družino in upam, da bom spoznal sorodno dušo, ki me bo razumela in podpirala pri nadaljnjem življenju. Mogoče se mi posreči dobiti še kakega otroka, ki bi odraščal in živel z menoj.

Roman

V BODOČE SI MISLIM USTVARITI ŠE NOVO DRUŽINO IN UPAM, DA BOM SPOZNAL SORODNO DUŠO, KI ME BO RAZUMELA IN PODPIRALA PRI NADALJNJEM ŽIVLJENJU.

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 ROG PO JANKOVIČU
- 5 BREZDOMEČ
- 6 ŽRTVE SISTEMA ALI SAMEGA SEBE
- 8 SOCIAL-EGO TURBULENCA
- 8 TATOO ZGODBA
- 9 GRAFITOMI
- 10 STARE STVARI V NOvem OBTOKU
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 ŠPORTNI KRALJI
- 15 DOGODKI
- 16 F-MAIL
- 17 NADoGLAS
- 17 KRALJICA IN KRALJICA
- 18 SOL IN KOPER
- 19 KO LED OBJAME JUG
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PAMFLET
- 22 ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU
- 23 GOGIJEVA KOLUMNA
- 24 ZA DRUŽINSKO ZAVESO
- 26 ZEMLJA ČLOVEKOVH PRAVIC
- 26 PRED 100 LETI
- 27 PISMA BRALCEV
- 27 SMS-KOMENTARNICA
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 29 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

03
KRALJI
ULICE

KRALJI Društvo za pomoč in sodelovanje brezdomcev Kralji ulice, Incidna Družba
ULICE Kraljeva cesta 16, 1000 Ljubljana

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

foto: Matilda M. Dobro

Rogovec: Jakob Harisch

ROG PO JANKOVIČU

Na prvi pomladni dan, ko je v Ljubljani padal sneg, je, kot že vsi vemo, v Rog privihral Jankovič in storil nekaj nemogočih. Ker so bili takrat na obisku v Rogu tudi visokocenjeni obrtniki – rokodelci iz ceha Freiheitsbruder, bratje svobode, ki so kot gostje praznovali svoj pomladni festival, smo jih povprašali o dogodkih, v katere jih je pahnil naš župan.

Kako to, da ste se odločili obiskati Ljubljano?

Jens: Vedno si izberemo drug kraj za srečanje. Tja pošljemo nekaj ambasadorjev, ki poiščemo primeren kraj in ga pripravimo za ostale. Tokrat je bila to Ljubljana.

Thomas: Nekateri smo že bili tukaj in spoznali vašo deželo. Lepi kraji, prijazni ljudje ... Imate veliko kulture, spoštujete tradicijo in cenite delo rok.

Pa zakaj ravno Ljubljana? Rog?

Jens: Tu v Ljubljani smo odkrili Rog, ki je prav poseben kraj. Tu ste zelo dobri ljudje, ki ste nas lepo sprejeli, tako da se počutimo kot doma.

Thomas: Prav presenetilo nas je, da smo na enem kraju našli toliko prijaznih in veselih ljudi, ki med seboj ne delujete le za denar, ampak si nesebično pomagata in sodelujete iz veselja do ustvarjanja in druženja.

Steffi: Prisrčno ste nas sprejeli, nam pomagali pri namestitvi in še pogostili ste nas, tako da nam ni nikoli nič manjkalo.

Vam kaj ni bilo všeč?

Jens: V Rogu? Ne, v Rogu je bilo popolno. Nismo se še tako dobro zabavali. Razen da imate čudno vreme in čudnega župana.

Naš župan?

Jens: Navadno nas župan mesta pozdravi, nam zaželi dobrodošlico, ko gremo na magistrat po žig mesta, ki ga potrebujemo kot dokaz, da smo bili tu in koliko časa smo ostali. Vašega župana smo srečali šele nekje sredi noči. Mislili smo si, kako prijazno od njega, da nas je prišel pogledat ... Toda bil je totalno razkurjen ...

Thomas: Z nami se sploh ni hotel pogovarjati. Nadiral je mimoidoče in vsaka druga beseda je bila: »Ne! Vsi! Ne. Ven! Ne.« Zraven pa je mahal z rokami kot kak diktator. Nazadnje ga je moral njegov šofer zvleči stran, ker je verjetno tudi njemu izgledal neuravnovešen.

Steffi: Ja, res imate čudno oblast v mestu. Hudo, da sem morala videti, da tudi to obstaja. Ne vem, kaj naj si mislim.

Pa ste razumeli, za kaj je šlo?

Jens: Seveda! Vsak si je našel svojega prevajalca in vse nam je bilo jasno že sproti. Bili smo grdo presenečeni, ko smo izvedeli, da smo nezaželeni ...

Thomas: Še nikjer nismo bili nezaželeni. Še huje: zaradi nas bi vi imeli težave. Tega res nismo želeli!

Jens: Kolikor vem, naj bi nas župan uporabil za razlog, da ste kršili nek sporazum z njim. Nekaj v zvezi z bivanjem. Sporazumeli ste se z njim, da nihče ne terja stanovanjske pravice, ki bi mu pripadla po določenem času bivanja na enem mestu. Tovarno uporabljate samo za produkcijo.

Thomas: Ne vem, kaj smo mi naredili narobe? Imeli smo srečanje, konferenco, festival – in zelo veliko komuniciranja, ker se vidimo samo enkrat na leto. Vtisi, izkušnje, problemi ... o vsem tem smo diskutirali. Predvsem pa je to srečanje mlajših ter starejših popotnikov, ki že dalj časa potujemo, da se spoznamo med seboj. Zato tudi ta svoj festival imenujemo Srečanje tujcev. To je čisto naša interna stvar. Nismo tu iz kakih političnih razlogov, še manj pa, da bi tu želeli »bivati«.

Steffi: Samo reči bi nam moral, da naj odidemo z obrazložitvijo, da smo nezaželeni, pa bi sami odšli. Sicer nas

gotovo ne bi bilo več nazaj, bi se pa gotovo izognil nemirom, ki jih je sam sprožil.

Kaj pa rogovci?

Jens: Veseli smo, da smo praznovali svoj pomladanski festival ravno v Rogu. Rogovci ste se izkazali kot odlični gostitelji. Niti incident z vašim županom nas ni preveč užalostil, saj smo lahko prisotvovali polni mobilizaciji mladih in starih, raznih interesnih in podpornih skupin. Vsi so sodelovali med seboj kot enopolni trdne odločnosti, da Roga pa ne dajo.

Thomas: Že v eni uri je bilo tu vse polno ljudi. Sklicana je bila izredna skupščina ... Pri vsem smo lahko prisotvovali, čeprav se nismo želeli vmešavati. Kot skupina smo politično nevtralni. Lahko se odločamo le kot posamezniki. Saj je vsak politični subjekt in se kot tak odloča po svoji vesti. Kot skupina smo se odločili opazovati, da bi se iz tega kaj naučili in da to lahko prenesemo naprej ...

Steffi: Veste, mi veliko potujemo. (Ha, ha, ha ...)

Thomas: Vsekakor. Torej velika množica je začela sodelovati. Ampak res tvorno sodelovati! V kratkem so bile sestavljene različne skupine, ki so imele naloge v Rogu, in vzpostavile so se povezave z ljudmi, ki podpirajo idejo in ki lahko kakorkoli pomagajo zunaj Roga. Za naslednji dan je bila sklicana novinarska konferenca, na katero so povabili tudi nas. Mi smo izbrali Jensa za predstavnika.

Jens: Ja. V nedeljo sva imela celo intervju na Radiu Študent.

Thomas: Všeč mi je bilo, da sem lahko »postal« del tega tukaj. Pokazali ste nam

foto: Jakob Harisch

BREZDOMEČ

veliko nesebičnega prijateljstva in marsikoga ste okužili s svojimi idejami. Ne morem govoriti za ostale, toda mislim, da vam bo marsikdo prišel rad pomagat.

Jens: Tudi jaz bi rad še prišel. Prav rad vam ponudim nekaj dela izpod svojih rok. Nekoliko nas sicer skrbi, kaj bo vaš župan kasneje naredil s tem ...

Rogovci ste nas prosili, naj vam pomagamo zgraditi otroški park z vsemi igrali ... Mi kdaj delamo tudi zastonj, če lahko pomagamo pri izgradnji česa družbeno koristnega. Prav radi se z veseljem lotimo dela, če nas potrebujete. Nočemo pa, da se kdo nevestno in neodgovorno kasneje loti našega dela.

Thomas: Vi tukaj ste še daleč od tega, da bi nam zagotovili, da bo ta park stal nekaj časa. Še veliko boste morali postoriti.

Trudimo se! Kar nekaj ljudi dela na tem.

Thomas: Ja, saj vidim. To je eno, potem pa bomo še potrebovali material za delo. Nam boste lahko zrihtali material?

Jasno! Prosili bomo dobre ljudi. Slovenci zelo malo mečemo stran pa se nam mnogo materiala »valja« naokoli.

Jens: Mi bi potrebovali deske, tramove, hlode ...

Ne skrbite, vsak daje od sebe, kolikor more. Mislim, da tole ni bil samo nek mobilizacijski moment in da je gospod Janković sprožil plaz. Ljudje so se začeli spraševati.

Steffi: Tudi nas sprašujejo. Vse skupaj je postala velika atrakcija.

Kaj jim odgovarjate?

Jens: Naj gredo v Rog. Naj se sami pozanimajo, naj vprašajo. Ni samo videz, ki ga daje stara zapuščena zgradba. So tudi ljudje! Moraš priti sem, postati del dogajanja. Takrat šele dojameš, kako je stvar veličastna.

Imel sem čudovito otroštvo na deželi. Poležaval sem v visoki majski travi in poslušal šepet ivanjščic v vetru. Ležal sem na hrbtu prekrižanih nog, gledal oblake, ki so se vozili po nebu, in pobincaval z nogo. Ponavadi sem grizljal izpuknjeno travico in se počutil božansko. To sem lahko počel ure in ure, čeprav sem bil po sedanjih spoznanjih več kot hiperaktiven otrok. Ta visoka trava in bežeči oblaki so me zasanjali v misli, kjer sem lahko dosegel vse, kar sem želel, in ob tem sem bil čudovito pomirjen.

Živel sem z materjo vdovo. Nekega dne je draga mati menda doživela živčni zlom. Z avtobusom se je odpeljala v bližnji kraj k zdravniku in dva dni je ni bilo nazaj. Dobro se spominjam, kako sem jo kot devetletni fantič čakal na prašni avtobusni postaji naše vasi. Veliko kasneje mi je povedala, da me je videla in se skrla na avtobusu, da je ne bi opazil. »Človek mora najprej pomagati sebi, da lahko pomaga drugim,« je rada rekla. Peljala se je v Ljubljano do dr. Milčinskega, ki ji je potem pomagal. Jasno, da je nisem videl. In odšel sem počasi domov, s podplati podrsavajoč po prašni cesti. Nisem se dal. Predstavljal sem si, da lahko živim tudi brez nje. V grlu me je peklo in prijazno sem pozdravljal ljudi. Zaprl sem se v svet sanj in ljudje so rekli, da dobro prenašam. Ljudje nič ne vedo. Bolelo me je do skrajnosti. V mislih sem obujal spomin na pokojnega očeta in si ga predstavljal tako močno, da sem se od njegove bližine pomiril. Tako sem zaspal. Drugi dan mi je ujna skuhala fižolovo juho z bleki, ki je bila tako dobra, da jo hvalim še danes, v resnici pa sem samo preusmerjal svojo pozornost od bolečine drugam in poizkušal ustvariti brezbrizen vtis. Mati se je po dveh dneh končno prikazala. Vem, da je jokala in me stiskala k sebi. Nisem jokal. Solze so ostale nekje drugje. Zgubil sem stik z njimi, celo tolažil sem jo. Če bi se obnašal naravno, bi ji verjetno prisolil eno okoli ušes, ampak jaz nisem nikoli niti pomislil, da bi storil kaj takega. Bila je vendar moja mati. Namesto mene jo je svoj čas pretepal moj oče. V njej je poizkusil ubiti njeno slo po oblasti in blaginji, s katero je bila obsedena. Jaz je nisem udaril, niti žal besede ji nikoli nisem rekel, le trpel sem zaradi njenih ambicij in se zapiral v svoj svet. Veliko sem prejel skrit pred drugimi očmi ter tako izpiral bolečino. Psihatri temu pravijo depresija. Vem še marsikaj in vem tudi to, da si zaenkrat zmorem pomagati sam. Kadar slišim besedo brezdomec, se zdrznem, kakor da bi me kdo poklical. Brezdomec sem, to vem, le da za razliko od večine še nisem obupal. Borim se po svojih močeh vsak dan sproti in zadnje čase prav nestrpnost pričakujem, kaj mi bo prinesel nov dan. Nisem pozabil preteklosti in ne obupal nad prihodnostjo. Zakaj? Nisem bog, ampak zgolj človek, in živemu se vse pripeti, mar ne?

Ne odrekam vsega svojega spoštovanja materi, čeprav svojih ambicij nisem nikoli vezal nanjo, tako kakor je ona svoje name. Nikoli, draga mati, te nisem moril s svojimi problemi. Rad sem te imel in nisem maral, da bi trpela, a ti, ja, ti si uporabljala svoje trpljenje za to, da si me rosno mladega bičala z njim in upala, da mi bo to bičanje prineslo kaj dobrega, pa mi ni. Prineslo je olajšanje tebi, meni pa križ, ki sem ga na otroških ramah nosil za oba in ki sem ga skrival pred tabo in vsemi le zato, ker sem te imel in te imam še vedno skrajno rad. Kaj hočem, si pač moja mati, in to ni kar tako. To pišem le zaradi vas, moji mali sotrpini, ki danes trpite zapuščeni od očeta ob materinih zmedenih ambicijah, ki so skregane z vsako logiko, in vam je hudo in se delate, kakor da se vas vse skupaj sploh ne tiče. Zaradi vas, dragi moji prijateljčki, pišem to, zato da boste vedeli, da v svoji bolečini niste sami. Tudi sam, skorajda starec, se še vedno tu pa tam razjočem v samotni svojih spominov ob mislih na svoje čudovito otroštvo. Menda je res neka razlika med vsebino in obliko. Rad vas imam, in rad bi za vas naredil več, kot naredim. Mogoče se bo pa le kakšna zlata mamica, beroča te vrstice, zamislila in poljubila svojega malčka, mu skuštrala glavico in se nasmejela v zameno za večno tarnanje, ki para srce – tudi takrat, ko ji bo hudo. Korajža velja. Mar ne? Sanje ponujajo velike korake, a življenje zgolj male.

Vaš vdani Brezdomec

LEŽAL SEM NA HRBTU PREKRIŽANIH NOG, GLEDAL OBLAKE, KI SO SE VOZILI PO NEBU, IN POBINCAVAL Z NOGO. PONAVIDI SEM GRIZLJAL IZPUKNJENO TRAVICO IN SE POČUTIL BOŽANSKO.

ŽRTVE SISTEMA ALI SAMEGA SEBE?

Govori Miha Rotar, direktor Centra za socialno delo Ljubljana Šiška, sprašuje Marko Pavlin.

Novi zakoni povečujejo število brezdomcev, klošarjev po domače. Ta zakon o lastništvu nepremičnin. Poznam primer, ko je brezdomec lastnik montažne garaže in ne dobi socialne podpore, nekdo, ki je lastnik hiše, pa jo. Zakaj nastajajo te krivice?

V Ljubljani je pet centrov za socialno delo: CSD Ljubljana Bežigrad, CSD Ljubljana Moste-Polje, CSD Ljubljana Vič-Rudnik, CSD Ljubljana Center in CSD Ljubljana Šiška. Odgovorni za prijave v enoti zavetišča je Zvone Miklič na Centru za socialno delo Ljubljana Center na Resljevi ulici. Tam so strokovni delavci, ki delajo s temi ljudmi in jih bolje poznajo kot jaz. Meni so te osebe poznane le preko »fiktivnih prijav« nekaterih na našem centru za socialno delo. V tem kontekstu, kadar pride kdo po denarno pomoč, ki jo moramo preverjati po zakonu, ne vidim ovire, da je, če mu ta pripada, ne bi dobil ... in tudi ne preverjamo, kako ta oseba denar potroši. Lahko da jo še isti dan zapije, lahko jo porazdeli, da bo preživela cel mesec. Sam sicer ne vem, kako lahko človek s tem sploh preživi, če mu je to edini finančni vir preživljanja. To je zelo malo denarja, 214 evrov. Področje brezdomstva pa pri nas sploh še ni tako ogrožajoče in ta sociološki pojav ni tako razširjen, kot je v drugih evropskih mestih.

Ampak pojav se tudi pri nas stopnjuje in bo še naraščal.

Ja, ampak meni se zdi brezdomstvo ali

pa »klošarstvo« način življenja. Ti ljudje, s katerimi se občasno srečam v Ljubljani ... večina želi tako živeti.

Nekateri pač uživajo?

Meni je enkrat rekla gospa J., ki že dolgo »klošari« na Kongresnem trgu: »Meni ustreza tako življenje! Malo se s kom pogovorim, nekaj malega popijem, naprosim celo nekaj drobiža. S tem načinom življenja sem se sprijaznila in mi ustreza.« Sam sem človek, ki dopuščam, da vsak živi, kakor želi. Nihče se nima pravice vmešavati v posameznikov način življenja. CSD kot državni organ vam lahko samo na vašo željo zagotovi tisto, kar država nudi – to so pravice uporabnikov. CSD je javni zavod in denarno pomoč lahko dobi vsak državljan, če izpolnjuje vse pogoje, ki so zakonsko določeni. Veste, potrebno je ločevati med Karitas, Rdečim križem in centri za socialno delo. Vloge institucij ljudje mnogokrat zamešajo. Karitas ima navado pomoč ponujati. Človek pride tja in ga vprašajo: »Vi, kaj želite in potrebujete? Kako vam lahko pomagamo?« Na Rdečem križu je podobno. Dobite lahko obleko, brezplačne pakete s hrano, ampak tu že morate imeti neko referenco za to, da tisto res potrebujete, predvsem da pomoči ne bi dobival nekdo, ki ima vsega dovolj. Mislim, da je sodelovanje med delavci centrov za socialno delo in Rdečim križem v Ljubljani kar dobro. Na centru za socialno delo sta »glavna zakon in člen«, po katerem vam

država zagotavlja neko pravico, če seveda izpolnjujete pogoje. Mi skrbimo tudi za urgentna stanja: če na primer pokliče sosed in pove, da na primer v soseski ali stanovanju živi starejši gospod, ki si ne more sam pomagati, gremo k njemu na obisk in ugotovimo dejansko socialno stanje. Pogledamo in ocenimo socialno situacijo, se z uporabnikom pogovorimo in mu pojasnimo, do katerih socialno varstvenih storitev je lahko upravičen in kako se zadeve urejajo. Pomembno je, da nismo vsiljivi in ne delamo mi zanj, temveč skupaj z njim. Lahko mu urejamo pomoč na domu, če je potrebno, sodelujemo z zdravnikom ali patronažno službo, ali pa mu pomagamo urediti domsko varstvo, če seveda to želi. Pomembno je uporabnikovo soglasje. Če ta odkloni sodelovanje, nimamo pravice niti vstopiti v stanovanje ali ga »nadlegovati«. Metode socialnega dela zahtevajo ob vsem tem veliko potrpežljivosti, strokovnega znanja, sočutnosti, prilagajanja. Naša ravnanja do uporabnikov so zapisana tudi v etičnih kodeksih.

Kako pa je s priseljevanjem brezdomcev, ki imajo drugje določeno premoženje in vedno pogostejše prihajajo v Ljubljano?

Teh ljudi sam ne poznam. Vi pravite, da jih je vedno več. Vidim jih le kot občan, ko grem na sprehod po Ljubljani. Kot pravite, jih je več različnih vrst in kategorij! Nekateri hočejo živeti kot brezdomci, klošarji, potem so verjetno med njimi tudi taki, ki vidijo v beračenju vir hitrega zaslužka, dobička, in se delajo uboge, čeprav to ravno niso. Ta naprošen denar je neobdavčen, lahko ga je kar veliko. Druga kategorija brezdomcev so Romi, vendar ne le naši, ampak tudi tujci. Kot mi je znano, je kar nekaj tudi Romunov, Poljakov, Čehov ..., kajti sedaj smo v Evropski uniji in sedaj se bodo narodnosti tudi tako pomešale, nad čemer pa seveda bdi tudi naša policija. Običajen sprehajalec vedno tega ne ve – največkrat se nam »reveži« smilijo – in ne da se vedno prepoznati, kam posameznik sodi. Ženski, ki prosi z majhnim otrokom v naročju, ne moremo nič, lahko pa bi socialna služba preverila, ali gre za zanemarjanje otroka, kar pa se ne dogodi pogosto. Govorim o skrajnem primeru zanemarjanja mladoletnega otroka in naš ukrep po Zakonu o zakonski zvezi in

foto: Marko Pavlin

foto: Maja Vižintin

družinskih razmerjih, ki ga izvede CSD, je lahko zelo hud; v skrajnem primeru je to odvoz otroka. Seveda so to postopki, ki so zelo zapleteni in zelo težki tudi za strokovne delavce. Smo samo ljudje, ki morajo strokovno pomagati, vendar teh pomoči ne moremo kar »trositi«, kot to lažje delajo prostovoljci. Uporabniki na CSD-ju pogosto namigujejo, da nekdo dobro živi ali živi bolje kot ta prosilec, mi pa mu še dajemo pomoč. Vsaka pomoč je zakonsko opredeljena, in če pogoje prosilec izpolnjuje, denarno pomoč tudi dobi. Zavedamo pa se, da so mnogi uporabniki zelo »iznajdljivi« in se to še lahko dogodi, lahko pa rečem, da je z novo zakonodajo tega vedno manj.

Kakšna je pa tukaj vloga cerkve? Ljudje na veliko govorijo, da država da malo, cerkev pa veliko.

Cerkev je prostovoljna organizacija, v okviru katere deluje tudi Karitas. Je dobrodelna institucija, ne le verska. Cerkev že v osnovi pomaga »revežem« – »ubogim«. Že skozi vero in filozofijo se prepleta to, da bodo revnim pomagali prostovoljno. Razpolaga z veliko predanimi prostovoljci, mi pa smo tudi formalno kvalificirani profesionalci.

Imajo tudi veliko več denarja kot vi, ki »zastopate« državo.

Ja, normalno, saj njihova sredstva niso obdavčena. Država ne ve, koliko denarja ima cerkev. Verniki, dobrotniki dajejo denar, ta pa ni evidentiran. Tudi ne ve se, kdo od posameznikov je denar dobil kot pomoč. Tukaj človek lahko da pod vprašaj, ali je to v redu ali ni? Ljudje se pač sprašujemo marsikaj okrog tega ... Transferji na nivoju države so vse kaj drugega in davkoplačevalcem je potrebno »položiti račun«, kako je bil njihov denar potrošen.

Nek človek mi rekel, da bi bil veren, če bi denar od cerkve ostal v Sloveniji, tako pa gre v Rim ...

Sam se ne bi spuščal v take ocene, bom pa rekel, da je lepo, če je veliko teh prispevkov – prostovoljnih ali državnih – in če ima uporabnik možnost izbire. Večja je izbira, boljše je za uporabnika. Kakor komu bolj ustreza. Nič nimam proti, če so ljudje verni, če zaupajo v svojo vero in če zaupajo v razne

pomoči. Center za socialno delo lahko razdeli toliko in pomaga toliko, kot to omogoča država – in veste, je pa težko z nekaterimi ljudmi, ker so njihova pričakovanja prevelika, ker mislijo, da mi kar lahko delimo, kolikor hočemo. Žal imamo marsikje zelo »zvezane roke« in lahko delujemo samo v okviru zakonskih možnosti. Vsak človek je »zgodba« zase in ga je potrebno kot takšnega tudi vzeti ter se ob njegovi stiski vanj individualno poglobiti. Sam nisem pristaš uravnilovk. Kadar gre za revščino ali na primer zasvojenost, tudi dva primera nista enaka. Bolj kot je institucija strokovna, bolj ima takšne stvari pravično urejene. Cerkevna pomoč je laična pomoč, pomoč na centru za socialno delo pa strokovna. Pri laikih gre velikokrat za simpatijo: nekdo ti je simpatičen, nekdo pa ni in temu ustrezno so lahko dodeljene pomoči. Na CSD-ju moramo pristopati k uporabnikom po načelu enakosti in ne bi smelo biti razlikovanja, ne glede na to, kako je lahko neka stranka včasih tudi »naporna«. Če imaš na primer osebne zveze pri neki dobrodelni organizaciji, boš verjetno dobil tudi boljše cunje, drugi je pa malo siten in ga odpravijo s slabšo »robo«. Danes so te zveze in poznanstva lahko zelo močna. Slovenija je majhna »vas«, vsi se več ali manj poznamo in vse pride slej ko prej naokoli, najhujša pa je zavist. Če bi se ugotavljalo, smo lahko vsi v sorodstvu. Ker smo sedaj v Evropi in ni meja, se tudi »kriminalno podzemlje« veča.

Brezdomec, ki je pošten, je lahko zelo lahek plen takih združb. Posebej so na udaru dekleta, ki jih prav tako lahko prisilijo v prostitucijo. Samomorilnost je prav tako v porastu. Razlike med sloji prebivalstva se v današnji družbi povečujejo in srednji sloj izginja – vedno bolj je očitna razlika med revnimi in bogatimi. Vedno več ljudi živi na robu preživetja in njihova razočaranja se kažejo tudi v prosjačenju, vdajanju alkoholu ali uživanju nedovoljenih drog. Naša država je še vedno v nekakšnem prehodnem obdobju in še vedno se kdo sprašuje, kateri sistem je bil za katerega človeka boljši. Marsikdo meni, da je bilo včasih bolje, ampak to so individualne opredelitve. Za nižji sloj prebivalstva je bilo verjetno v čem bolje, za bogate pa malo manj, ker niso mogli tako zaslužiti

in ustvarjati kapitala, kot ga lahko sedaj. Če pogledamo skozi Darwinov nauk, ko le močnejši preživi, je to za marsikoga kar kruto. Drugo pa je, če pogledamo na brezdomstvo kot stil življenja. Nekdo si da za cilj, da prosi – ima malo premoženja: staro vrečo in malo kartona za prenočevanje – in mu to že zadostuje. Toda kaj storiti, ko ga doleti neka bolezen? Naša država se trudi poskrbeti tudi za osnovno zdravstveno varstvo in zagotavljanje najnujnejših zdravstvenih storitev tudi brezdomcem. V Ljubljani imamo brezplačno ambulanto na Mislejevi ulici za Bežigradom. Toda kakšna je razlika, če ima raka revež ali pa bogataš? Le kdo potem dlje živi? Če imate izdelan koncept življenja, kaj si pravzaprav posameznik želi, je vse skupaj veliko bolj enostavno.

Pomembna je fraza, »da je vsak zase odgovoren« – to je bistvo. Jaz ne morem biti odgovoren za vas in obratno. Vsakemu naj bo dopuščeno, da lahko živi takšno življenje, kot se je sam odločil. Potrebno je poznati samega sebe in si odgovoriti na vprašanje, kaj pravzaprav hočemo. Šele na osnovi tega lahko oblikujemo in načrtujemo svoje življenje za naprej. Ko pričneš pometati stvari »pred svojim pragom«, ostane le malo prostora za ukvarjanje s težavami drugih.

Slovinci smo pač tak narod, da najprej gledamo druge, nato dolgo nič, šele nato sebe. Zavist ... Če bi to gorelo, bi cel svet zgorel!

Zavist je žal pri ljudeh ena večjih slabih lastnosti. Delavci CSD-jev se trudimo blažiti stiske posameznih ljudi, ki pričakujejo našo pomoč, seveda pa so naše možnosti včasih zelo majhne – še posebej pa je težko, ko posameznik ni sposoben priti do lastnega uvida svojih težav, ki so največkrat subjektivne narave. Premalo je tudi medsebojne obzirnosti in solidarnosti med ljudmi. Mnogi sosedje so si med seboj tuji. Med ljudmi manjkata tudi iskrenost in spontanost. Veliko težav pri posameznikih v zrelih letih je posledica raznih doživetij hudih travm in pomanjkanja ljubezni v rani mladosti.

Nadaljevanje na naslednji strani.

Mediji pa večinoma stopijo na stran matere.

Ja, vprašanje je, če ne gre bolj tudi za preživetje medijskih hiš, ki z bombastičnimi članki in mastnimi naslovi na račun trpljenja posameznikov povečujejo svoje naklade. Tudi trpljenje posameznikov je v tem smislu postalo tržno blago. V medijih bolj civiliziranih držav je tovrstne tematike malo zaslediti, če pa že, je ta predstavljena na bistveno bolj obziren način, kot je to značilno pri nas. V Sloveniji je v zadnjem času »nekakšna moda«, da se čim bolj »popljuje« centre za socialno delo, ki pa v resnici svoje poslanstvo v večji meri in na sploh dobro, profesionalno in odgovorno opravljajo.

To ste zelo dobro povedali.

To je trgovina. Mene take stvari zelo motijo. Sam nikoli ne izrabljam drugega človeka zato, da bi sam preživel. Že 35 let sem zaposlen v državni službi. Dovolj imam svoje plače, da lahko dostojno preživim. Do svojega stanovanja sem prišel šele sedaj pri teh letih in na tem mestu. Ne živim v razkošni palači in nimam razkošnih potreb. Imam za hrano, obleko in vse življenje sem zelo delal, da sem prišel do lastnega stanovanja – pa še to veliko z materialno pomočjo svojih staršev. Deset do dvanajst ur dnevno moram odgovorno delati.

Sedaj je glavna obremenitev mojih sodelavcev in mene, da moramo CSD Ljubljana Šiška preseliti v nove prostore, ker ta hiša, v kateri delujemo sedaj, ni vredna naših uporabnikov, še manj strokovnjakov, ki v njej delujejo. Oboji bi si že zdavnaj zaslužili boljše delovne pogoje. CSD Ljubljana Šiška je drugi največji center za socialno delo v Sloveniji in poznan po težki problematiki uporabnikov zaradi najrazličnejših vzrokov ...

Ljudje velikokrat nimajo dovolj lastne moči in obupujejo nad seboj ali pa nimajo poguma, da bi življenje bolj pozitivno preusmerili, kot ga nekateri. Tudi brezdomstvo je lahko posledica takšne nemoči. Delo s takimi ljudmi je sicer naporno, vendar vredno vsakršnega truda, še posebej, ko nam uspe pri marsikom vlti tak optimizem, da ga preusmeri do take mere, ko mu ponovno »posije sonce«. Nekateri osrečuje vera, druge šport, tretje delo. Tudi drugačnim pustimo svobodno živeti.

SOCIAL-EGO TURBULENCA

Bojan Sklepič

ATOMSKA DAMA@.COM

GOREČE ME JE OBJELA
GNEČA ČUSTEV V SVOJ ODSEV.
NE MOREM SE REŠITI,
KOT DA OSTAL ČUSTVOM BOM PLEN,
SODOBNA SODBA, SODBA USODE
SE PRETVARJA, PRETVARJA IN BODE.
ATOMSKA DAMA – MANIPULACIJA MED NAMA,
ATOMSKA DAMA, SVA OSTALA, SVA OSTALA, OSTALA SAMA
V BLÁŽENOSTI, V TIŠINI, V LJUBEZNI, SEM TRENUTEK,
IŠČEM SOGOVORNIKA, DOJEMAM NARAVNO,
V SANJAH SE ZRCALI OBRAZ,
JE BLIZU IN MAVRIČEN
ATOMSKA DAMA – MANIPULACIJA MED NAMA.
ATOMSKA DAMA, NOVODOBNA PRINCESA,
PROVOKATIVNEGA PLEŠA TKE V MREŽE NEBESA.
ATOMSKA DAMA – MANIPULACIJA MED NAMA,
SVA OSTALA, SVA OSTALA SAMA
V TIŠINI, V LJUBEZNI, SEM TRENUTEK,
DOJEMAM NARAVNO,
V RITMU KONGOV PLEŠEJO SALAMANDRI,
V MILINO ARHETIPA ŠEPETAJO OGLEDALA, KAKO SISTEM SE NALAGA.
SSSSPIDIRAJO OGNIJENI ZUBLJI, GREJEJO SAMOZAVESTNO
V RITMU KONGOV, DOGODKI SE ODBIJAJO,
KRETNICE PREUSMERJAJO V ZAUPNICE IN NEZAUPNICE.
TVOJE ŽIVLJENJE, TVOJ ČAS, TVOJA KRIZA, TVOJ MRAZ,
TVOJA POT, TVOJA SLEČ, TVOJ OBRAZ, TVOJ JAZ~

TATOO ZGODBA

To je poljski tatu, ki sem ga dobil, ko sem pristal na ulici. To je bilo leta 2003, ko sem imel 25 let. Simbol predstavlja življenje, ki me je premagalo ... Torej sem postal poraženec. Ampak verjamem v boljši jutri. Naslikano imam gorečo verigo in lobanjo, ki to verigo odpenja in zapenja. Ta simbolizira smrt.

Maciej

foto: Marija M. Dobro

GRAFITOMI

Tomislav Gruden - GTS

DELAVCI VSEH DEŽEL, PAMET V GLAVO!

Delavski razred ni več, kar je bil, kar sem se prepričal na protestih, ki so spremljali obisk dacarjev Evropske unije. Res je, da je prišlo 30 000 protestnikov. Vendar pa sem opazil, da jih je v prestolnico prišlo manj, na ulice pa še veliko manj. Zakaj? Razslojevanje znotraj delavskega razreda.

Tako so bolj »premožni« proletarci protestirali po turističnih znamenitostih. In ker so bili v manjšini, si niso privoščili avtobusov, dovolj je bilo službeno vozilo.

Sledil jim je srednji sloj, ki ni nočil pri nas, a je svoje mnenje izrazil v gostiščih, spoznal, kako bi bilo, če bi bilo slabše.

Sedaj na vrsto pridemo še Slovenci, ki smo se malo v gostilni, malo na cesti družili z vsemi narodi Evropske unije in z njimi delili misli, ideje in predvsem strahove. Komu zaupati, če je meja med sindikalnim zastopnikom in delodajalcem nekje v megli, pretekle vrednote pa le mrtva črka na papirju? Oči so tako polne peska, da o prihodnosti lahko samo poslušamo. Demokracija je postala farsa, saj se predvolilne obljube izgubijo na politični fronti. Škoda besed in papirja.

Dragi moji! Začnite misliti s svojo glavo. Mogoče boste jutri drugače dojemali lokalca Gustla, ki se ne slepi in prizna, da je klošar, ne hodi na volitve in ve, da bo jutri na mizi le tisto, kar bo ostalo v kanti.

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: osebni arhiv

foto: Tomislav Gruden - GTS

09
KRALJI
ULICE

VMIVANJE

Vmivati sefsagdan jenepri poro čljivo,
sajla hkó izmiješ madeš, alpa kakšno gljivo.
Čelémóreš senevmivaj, čelémóreš bódi fsran,
sajkopo rabiš čisfse milo, galoh samše vržeš stran!

Kobrowsky

STARE STVARI V NOVEM OBTOKU

V petek in soboto, 18. in 19. aprila, smo imeli Kralji ulice prvič stojnico, na kateri smo starim podarjenim stvarjem omogočili ponoven obtok. Zanimanje mimoidočih je bilo veliko, prodali smo precej stvari, nekateri ljudje pa so nam na stojnico že prinašali »nove« predmete. V društvu iščemo primeren prostor, v katerem bi za stalno odprli posredovalnico rabljenih predmetov, do takrat pa se bomo srečevali pod odprtim nebom ob stojnicah.

Vabljeni še naprej, da nam posredujete odvečne predmete, ki vam doma zavzemajo prostor, mi pa jih bomo za nizke cene posredovali ljudem, ki jih potrebujejo. Denar od prodanih predmetov gre za razvoj novih socialno in okoljsko usmerjenih projektov v okviru društva Kralji ulice.

010
KRALJI
ULICE

foto: Maruša Bertonec

Ves čas je bilo živahno ...

foto: Maruša Bertonec

Obiskovalci sta se zatopili v knjige po en evro.

foto: Maruša Bertonec

Podarjenih predmetov ni manjkalo, stojnica se je praznila, sproti pa smo že nalagali nove stvari, ki so nam jih naši podporniki prinašali kar na stojnico.

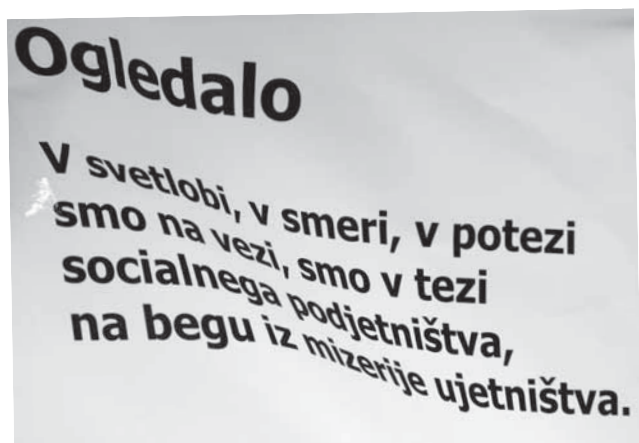

foto: Maruša Bertonec

Upesnitev posredovalnice rabljenih predmetov izpod peresa našega uličnega glasbenika.

Ogledalo

V svetlobi, v smeri, v potezi
samo na vezi, smo v tezi
socialnega podjetništva,
na begu iz mizerije ujetništva.

Iz nič, v namen, v skrb,
v kompenzациjo bogatih in revnih,
prištevnih in neprištevnih.

V ponovno uporabo osnovnih dobrin,
predmetov pa ostalih sestavin,
v smisel dobrodelnih trgovin.

Prizemljitev družbenega vključevanja
v humanitarna dejanja,
v pozitivno socialnega stanja.

Z občutki koristnosti se oblikujejo
odnosi v nprav pristnosti.
Z občutki koristnosti, v nprav pristnosti.

Bojan Sklepič

Foto: Maruša Bertoncely in Švejk
Besedilo: Luna J. Šribar

Eni so kupovali, drugi prinašali, tretji pa radovedno opazovali ...

Velika bela vrtnica ni dolgo čakala na kupca.

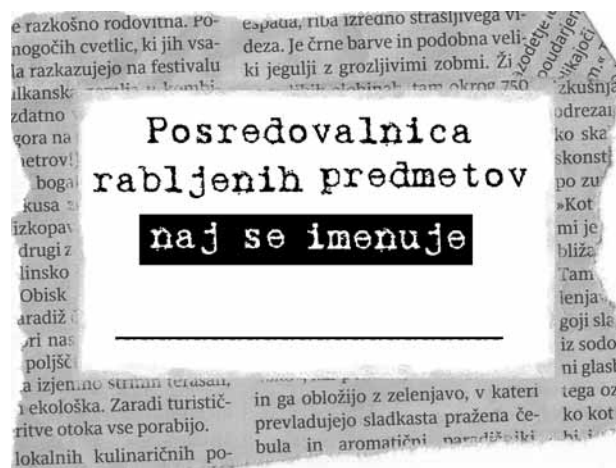

Naši prodajalci so imeli na stojnici ves čas veliko dela ...

Pisana legenda posredovalnice rabljenih predmetov – od pol evra pa do pet evrov, samo naš glavni adut: porcelanasti kitajski set za kavo smo ocenili na deset evrov.

KER ŠE VEDNO NISMO NAŠLI PRAVEGA IMENA ZA POSREDOVALNICO RABLJENIH PREDMETOV, VAS VABIMO, DA NAM POMAGATE S SVOJIMI PREDLOGI! SPODNJI KUPON POŠLJITE NA NASLOV: DRUŠTVO KRALJI ULICE, POLJANSKA 14, 1000 LJUBLJANA. MED PRISPELIMI PREDLOGI BOMO IZŽREBALI PET SREČNIKOV, KI BODO PREJELI ZABAVNO NAGRADO.

NEK AJ

cestnih

FRENKI PAVZA, DRUGIČ

Nekaj dni nazaj sem srečal Frenkija. V parku je stal zraven svojega kolesa, mizal in se majal. Še dobro, da je imel kolo, ki mu je pomagalo loviti ravnotežje. Pozdravil sem ga in ga vprašal, če je toliko pri moči, da odpre oči. Frenki je nekaj glasno odgovoril, jaz pa sem moral ugotoviti najprej, v kakšnem jeziku mi je odgovoril in kaj ta beseda sploh pomeni. Opazil sem, da je najbolje, da Frenkija pospremim do doma. Na hitro sem skočil v trgovino, kupil pol kilograma medu in šumeče tablete. Odhitel sem nazaj do njega, mu prijel kolo in ga pospremil do doma. Med potjo sem Frenkija postavil tako, da je lahko padel edino v grmovje, pa še to bi mu padec ublažilo. Frenki pa mi je vso pot govoril nekaj v tujkah in neznanem jeziku. Imel sem kaj razmišljati, žal nisem razumel nič, čeprav sem poskušal. Frenki je nato zgubil ravnotežje, poskušal sem ga uloviti, a je padel v grmovje. To sem razumel. Pomagal sem mu na noge, ga prijel pod roko, obenem pa mu razložil, da mu bom doma naredil prostor pa da bo lahko doma padal, kolikor bo hotel. Ne vem, če me je razumel. Po manjših naporih sva prišla do njegovega doma. Srečno seveda! Frenki se je malce usedel in me nekako v slovenskem jeziku prosil, naj skuham močno kavo. Odvrnil sem mu, da je že na mizi in da ga že pol ure prosim, da jo spiže. Končno me je razumel in se usedel za mizo. Na listek sem mu napisal recept, kako naj uporablja med in šumeče tablete. Nato sem počasi odšel, ga pozdravil in opozoril, naj zaklene stanovanje. Upam, da ga je?!
KTM - Mare Ceglar

HURA, POMLAD PRIHAJA

Prišel je končno čas, ko se mrzla zima – čeprav brez snega – počasi poslavlja. Spet bo pošijalo toplo sonce, zacveteli bodo zvončki in trobentice. Ljudje se bodo na novo prebudili. Dan se bo podaljšal in dnevi bodo postali toplejši. Spet bomo lahko posedali po parkih in dobre ljudi našli za kakšno steklenico vina. Kdo se bolj veseli pomladi kot brezdomci, ki se vso dolgo zimo stiska od mraza? Ljudje bodo na novo zaživeli in več bo volje do življenja. Počasi bo prišel čudovit mesec maj, ko bo vse zacvetelo. Ptice bodo veselo pele in slavile stvarnika. Vedno se z veseljem spominjam pomladi, ko sem hodil še v službo. Na poti zgodaj zjutraj so ptice veselo prepevale. Prišel bo prvi maj, ki pa ni več, kar je bil včasih, ko je bil to resnično praznik dela. Sedaj je nastopil kruti čas, čas divjega kapitalizma, ki se ne ozira na človeka, ampak le na ta hudičev kapital. Smo v dobi računalnikov, ko bi lahko vsi dobro živeli in delali le kake štiri ure na dan, naj delajo računalniki in ne stroji. Najbolj pravičen red bi bil krščanski socializem. Bivši red je bil komunistični socializem, v katerem so komunisti lagali in kradli in smo kljub temu vsi dobro živeli. Sedaj delavci delajo od jutra do večera v dobi najsodobnejše tehnologije za majhno plačo. Medtem ko kapitalisti neobzirno bogatijo. Ta sistem nam bo izpraznil vse gostilne. V socializmu se je na leto rodilo v Sloveniji 30 000 otrok, sedaj se jih rodi le kakih 18 000 – pa saj ni volje do življenja in volje, da bi se več ljubili. Še največ volje do življenja imajo brezdomci, ki so zadovoljni le z malim. Denar ne prinaša sreče. Srečo prinašajo majhni otroci, ki so preprosti in polni volje do življenja. Brezdomci upamo, da bo kdaj bolje. Pa lep pozdrav vsem ljubljanskim brezdomcem in še enkrat hura, pomlad prihaja.
Zmajček

»I LIVE SLOVENIJA«

S Klara sva bili po valeti nerazdružljivi, saj se je takrat začelo živeti. Prvi tipi, več svobode in svetla prihodnost. Prvič sva živeli po svoje, brez nadzora staršev. Klara se je oklepala tipa, sama pa sem živela bolj svobodno, tako da je vsaj enkrat tedensko drugi prilezel in kasneje odlezel z najinega okna v internatu na Gerbičevi. Nekega ponedeljkevega večera sta bila pri meni dva, ki sem ju spoznala prejšnji večer v K4, kjer je bil roza disko. No, to je bil večer, ko se nam je pridružila tudi Klara. Takrat je poleg seksa s tipom poskusila nekaj novega. Zjutraj je še okajena in potešena spremenila svoj pogled na svet. Prva stvar je bila, da sva poklicali svoja fanta in ju odslovili, čez teden pa sva se preselili v Kolegij. Dnevi, meseci, leta so minila in vedno manj sva se zanimali za delo in dom, se pravi za šolo in bližnje. Končno sva maturirali, mokri med nogami in suhi v žepu, saj sva se bolj posvečali zabavi kot staršem, potrebe so rasle, saj sva bili podnajemnici pa še odvisnici po vrhu. Čeprav si Klara ni priznala, ker je za razliko od mene jemala samo kokain in ne heroína, ki sem ga jaz jemala, da sem se pomirila po beli noči. Sedaj na faksu kaže slabo, saj so profesorji v večini impotentni, tako da potrebujeva denar. Trenutno se prodajava, in če nama želite pomagati pri študiju, naju pokličite na telefon. Zvodniki nezaželeni, nisva brez čustev, to počneva, ker nisva v politiki – razen v postelji.

Tomislav Gruden - GTS

ANEKDOTE IZ PRODAJE

Po deveti uri zjutraj sem odhajal iz Knjižnice Otona Župančiča po Slovenski cesti proti Kozolcu, ker se mi je mudilo na avtobus. Na pločniku me z »gospodom« vztrajno ogovarja neka ženska, in ko sem šel že mimo nje, se iz radovednosti obrnem za njo. Ko se ustavim, se mi približa in me ogovori: »Ali vas lahko nekaj vljudno vprašam?« Odvrnem ji: »Ja, seveda gospa, kaj vendar želite?« Za nekaj trenutkov se spogledava, nakar mi reče: »Lačna sem.« Odgovorim ji: »Jaz tudi, pa še Kralje ulice prodajam in ravno na rojstni dan.« Čestitala mi je in odšla sva naprej, vsak svoji usodi naproti.

Sale

RESNIČNA 7

K prijaznemu prodajalcu v Plavi laguni pristopi sam minister za okolje in prostor Janez Podobnik. Pogleda proti prodajalcu, brez besede seže po denarnici, vzame dva evra, jih izroči prodajalcu, vzame revijo in prijazno odzdravi. Vstopi skozi vrata fotokopirnice, tam opravi svoje opravke in se še enkrat prijazno ozre proti prodajalcu ter mu zaželi veliko uspeha pri prodaji. Prodajalec se mu zahvali in se priporoča še za naslednjo izdano številko.

Roman

RESNIČNA 8

Ta resnična zgodbica je namenjena gospe Mancij Košir, ker je prijazno in z veliko moralnimi besedami pristopila do prodajalca v Plavi laguni. Z njim je poklepčala, spregovorila par besed, zelo je pohvalila revijo, ki jo pišejo brezdomni, povedala mu je tudi za Marka, ki je v Big Brotherju, in da ga zelo spodbuja, kakor seveda tudi vse ostale. Prodajalcu izroči dva evra, ga objame in mu zaželi veliko sreče pri prodaji.

Roman

DOBRO JUTRO, DOBER DAN, DOBER VEČER, LAHKO NOČ

(prodaja Kraljev ulice)

Sem urejen, miren brezdomec in prodajalec. Časopis Kralji ulice ponujam mirno, vljudno pred enim od nakupovalnih centrov, kjer je vsakodnevna množica ljudi vseh starosti in kvalifikacij, tudi veliko univerzitetno izobraženih in študentov.

S tremi izvodi Kraljev ulic v rokah mimoidoče samo lepo pozdravljam, časopisi v roki se ponujajo sami. Seveda je kombinacija pozdrava in časopisov v roki namig vsakemu – naj vendarle kupi »Kralje« in podari en evro v humanitarne namene oziroma pol evra brezdomcu, prodajalcu.

So dobri in slabi dnevi, kar se tiče uspešne prodaje, nekateri tudi podarijo kakšen cent ali morda celo evro. Toda zanimivo, to so večinoma ljudje, ki sami bolj ali manj težko zakrpajo »mesec z mesecem«. Ti ljudje so tudi zelo prijazni in se ustavijo in pogovarjajo, celo plačajo kavo. So pa tudi ljudje, ki bežijo mimo – ko te vidijo, sklonijo glavo in pogledajo proč, večinoma lepo urejeni, celo s kravatami, oblečeni v najdražja oblačila svetovno priznanih blagovnih znamk.

In kaj me najbolj boli? Ti ljudje ti niti ne odzdravijo, ko jim vljudno rečeš »dober dan« s »Kralji« v rokah. Mislim si, saj ni potrebno nič kupiti, vsaj odzdravi – to se vendarle spodobi. A ni to že poglavje o medsebojnih odnosih oziroma kultura komunikacije?

Nisem občutljiv, če mi kdo reče: »Pejt delat!« ... čeprav delam računovodska in podobna strokovna dela, za kar imam ustrezno strokovno formalno izobrazbo in je prodaja časopisov samo del mojega dela, saj sem »pomočnik strokovnega delavca v dnevnem centru Kralji ulice in na terenu« in sem vključen v program

Usposabljanje na delovnem mestu. Sedaj čakam na prvo plačo, da si bom lahko najel sobo ter se torej ne bom več potikal po ulici, spal po železniških vagonih, kletah, parkih, zato da me ne bo več vsak teden enkrat zbudila policija. Policaji vsaj vedo, kaj je kultura komunikacije – vedno rečejo: »Dobro jutro, gospod!« Ljudje, zbudimo se vsi, dajmo, podarimo vsak dan znova vsakemu, ki nas pozdravi, vsaj pogled, morda nasmeh, nikoli pa ne pozabimo odzdraviti – tako bomo polepšali dan sebi in drugim ljudem okoli nas.

Jann

Dogodki:

ŠPORTNI KRALJI

V soboto, 22. marca letos, smo z nogometno ekipo brezdomcev Kralji ulice odigrali prvo uradno tekmo proti reprezentanci brezdomcev Slovenije, ki je sodelovala na svetovnem prvenstvu v malem nogometu na Danskem. Rezultat tekme je bil odnos igralcev do nasprotnikov in želja po zmagi. V dvorani Triglav za Bežigradom se je igra odvijala po pravilih, ki smo jih vsi upoštevali. Tekma je potekala v dobrem vzdušju, manjkalo je le gledalcev, ki bi spodbujali fante oziroma »kralje«, da bi reprezentanco nadigrali in tudi premagali. Rezultata tekme, kot sem že omenil, sta bila pristop do igre in pa seveda nekaj doseženih golov. V času dvakrat po sedem minut smo Kralji dosegli tri zadetke, s trdno obrambo pa nismo prijeli niti enega:

DOMAČI	GOSTI
Reprezentanca Slovenije	Kralji ulice
0	3

Odzivi po tekmi so bili enaki: Kralji pričakujemo še nadaljnja srečanja z drugimi reprezentancami. Obenem pa se zahvaljujemo ekipi Fušarjev, ki nam je v podporo. V svojem imenu (kot kapetan ekipe) in imenu svojih soigralcev se vsem zahvaljujem za celotno dogajanje. Vsi skupaj tudi pozivamo, da bi bilo v prihodnje lahko več gledalcev, kajti s podporo gledalcev bi bila naša ekipa moralno bolj podprta.

Kapetan Roman z ekipo

STADION POLJANE

V nedeljo, 6. aprila letos ob 10h, je ekipa Kraljev ulice – poleg znane ekipe Fušarjev – na nogomet povabila tudi ekipo Rib (Tabor). Odigrali smo tri tekme, ki so trajale dvakrat po dvanajst minut. Tekme so potekale po običajnih pravilih in pa seveda v želji po zmagi vseh ekip. Ekipa Kraljev ulice se je pomerila najprej s Fušarji in izgubila z rezultatom 0 : 5. Nato je prišla na igrišče ekipa Rib in se s Fušarji prav tako razšla z rezultatom 0 : 5. Nato smo Kralji igrali proti Ribam, zaradi rezultata 0 : 0 pa so se streljali kazenski streli, v katerih je bila sreča na strani Kraljev. Tekma se je končala z rezultatom 3 : 2.

Tekme vsako nedeljo ob 10h potekajo na igrišču pri srednji trgovski šoli. Vabljeni vsi navijači in simpatizerji nogometa! Roman

foto: Švab

Kot vodja ekipe ljubljanske regije Kralji ulice čestitam svojim fantom, ki sodelujejo v malem nogometu, kar se tiče pristopa k igri in obnašanja na prvi uradni tekmi – in kot selektor dajem kapo GOR! Prav tako jim čestitam za veliko željo po igri in dokazovanju pri že tradicionalnih tekmah proti Fušarjem ob nedeljah. V situaciji, ki jo imamo, so največji problem oprema in

pa seveda finančna sredstva za našo športno sekcijo. Zato kot predsednik le-te naprošam za pomoč vse, ki mojim fantom lahko pomagajo pri opremi in finančah. Upam, da bo tak interes brezdomcev tudi za druge športne dejavnosti. Že vnaprej se zahvaljujem bodočim in seveda sedanjim donatorjem in jih lepo pozdravljam.

Selektor Darko Majtan

foto: Švab

foto: Švab

foto: Švab

DONATORJI MESECA

Zlati donator – Hervis Celje

Srebrna donatorja – Ekipa Fušarji in Društvo Kralji ulice

KINODVOR — BREZ(Z)VEZE

Tako je! Če nimaš (z)vez, ti ne pomaga niti, če imaš kaj veze ali če si vezan na film. Tisti, ki imajo o filmu vezo, so svoje delo nadaljevali na Metelkovi in v Rogu, tisti, ki pa imajo zveze, pa so odnesli projektor. Res brezvezno.

Tomislav Gruden - GTS

015
KRALJI
ULICE

ŠPICA

V torek, 15. 4., smo začeli urejati okoliš ob Ljubljani na Špici. Vreme nam je bilo naklonjeno, vzdušje pa prijetno ...

Žigažaga

TEHNIČNI NAPREDEK V KNJIŽNICI OTONA ŽUPANČIČA

Še pred nedavnim smo v Knjižnici Otona Župančiča organizirali videokonferenco pod vodstvom gospe Lilijane Pahor in računalničarja Oskarja Wolfa.

Konferenca se je odvijala v prostorih knjižnice in izbranih nas je bilo šest kandidatov – uporabnikov. Ta predstava je trajala tri dni, pridružili sta se nam še dve strokovni delavki iz Glotte Nove (center za novo znanje) in dali tudi končni rezultat uspeha. Program je obsegal predvsem predstavitev iskanja zaposlitve pri delodajalcu. Po treh dneh naše predstavitve je bil uspeh popoln. Vse je potekalo pod strokovnim nadzorom Lilijane Pahor in naše sive eminence, glavnega računalničarja Oskarja Wolfa. Vsi zadovoljni in hvaležni za tako uspešno predstavitev smo se razšli vsak na svoj konec.

Kot brezdomec, ki je bil povabljen k sodelovanju pri tem projektu, se zahvaljujem celotni ekipi za sprejem na tako velik dogodek, kot je bila ta konferenca.

Lep pozdrav,

Tony Meško

F-MAIL

016
KRALJI
ULICE

>> **Homoseksualni bodo odslej na pokopališču v** Koebenhavnu imeli možnost biti pokopani skupaj. »Ustanovili smo društvo Regnbuen (Mavrica) in naš cilj je omogočiti gejem in lezbijkam, da bodo pokopani skupaj,« pravi Ivan Larsen. Društvo je na pokopališču Assistens najelo prostor za skupaj 45 žar, vsak prostor stane 335 evrov. Larsen še poudarja, da se nočejo izolirati, a hkrati čutijo potrebo po tem, da bi bili skupaj. Tako pravi, da bo to zanje nekakšen skupinski grob, za katerega bo skrbela njihova družina.

>> **Pogodba za določen čas postaja najboljša oblika** kontracepcije na Hrvaškem. Društvo Roda (Štorklja) se je pridružilo demonstracijam, ki so potekale 12. 4. 2008 v Zagrebu. Kot najpomembnejši razlog, zaradi katerega je društvo pozvalo tudi vse starše, naj se pridružijo demonstracijam, so poudarili pretirano izkoriščanje dela za določen čas s strani delodajalcev, ki na ta način zaobidejo pravice delavk in delavcev. Zaradi takšne prakse so še posebno oškodovane ženske, ki bi rade postale mame. Nosečnice so zaščitene z zakonom in jih ne morejo odpustiti, vseeno pa mnoge ženske prav v času nosečnosti izgubijo zaposlitev zaradi poka pogodbe za določen čas. Zaposlene za določen čas tudi zaradi strahu pred nepodaljšanjem pogodbe zavestno odmakajo čas materinstva. Prav tako mnoge mlade družine samo sanjajo o rešitvi stanovanjskega problema, ker so kreditno nesposobne zaradi pogodb za določen čas. O usklajevanju poslovnega in družinskega življenja po meri staršev pa lahko zaposleni za določen čas samo sanjajo.

>> **Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve se** je odzvalo na pobudo poslanke Barbare Žgajner Tavš za vzpostavitev inštituta zagovornika otrokovih pravic. Ministrstvo v odgovoru pravi, da Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih že daje pravico do skrbnika v primeru spora med otrokom in starši, varuh človekovih pravic pa je v sodelovanju z njimi leta 2006 vzpostavil pilotski projekt »Zagovornik – glas otroka«. Namen projekta je oblikovati model programa »Zagovornik otrokovih pravic«, ki ga bo možno tako vsebinsko kot organizacijsko vključiti v pravno-formalni sistem.

>> **O polivanju žensk v južni Aziji s kislino smo že poročali.** Prispevek BBC-ja pravi, da je teh napadov v Bangladešu, Pakistanu in Indiji vse več, da večina žrtev prihaja iz najrevnejših okolij in da gre največkrat za ženske, ki so tako ali drugače zavrnille svoje može, delodajalce ali domnevne fante. Napadi niso storjeni v afektu, kot se pogosto verjame, ampak načrtovani z namenom, da ženska umre ali je pohabljen. Če ženska preživi, ima zelo malo možnosti, da bi obdržala zaposlitev. Ker so žrtve iz revnih slojev, nimajo sredstev za kozmetične operacije. Časopisi o napadih redno poročajo, vladne institucije in nevladne organizacije pa so se s tem hudim problemom šele začele spoprijemati. Obsodbe so redke, če pride do njih, pa so kazni za storilce običajno nizke.

>> **Aktivisti in aktivistke, ki se borijo proti diskriminaciji** istospolno usmerjenih katoličanov in katoličank, ter žrtve spolnih zlorab v katoliški cerkvi so se zbrali na mirnih protestih med prvim uradnim obiskom papeža Benedikta XVI. v ZDA. Opozorili so na perečo problematiko pedofilije med duhovniki: od leta 1950 dalje so škofije izplačale več kot 2 milijardi ameriških dolarjev odškodnin, na tisoče žrtev je prijavilo zlorabe.

>> **Menstrualna skodelica, ki predstavlja nadomestek za** tampone in higienske vložke, je prišla tudi na slovenski trg. V nasprotju s tamponi in vložki, ki se jih po uporabi odvrže, je skodelica namenjena večkratni uporabi, saj se jo lahko spere in znova uporabi. Na trgu sta dve velikosti skodelic, manjša je namenjena dekletom, ki še niso imele spolnih odnosov oziroma so mlajše od 20 let, večja pa ženskam, ki imajo močnejšo menstruacijo oziroma so starejše od 20 let. Skodelico se lahko uporablja tudi ponoči, pri rekreaciji in v vodi. Uporablja se jo lahko tudi skupaj z materničnim vložkom ali kontracepcijsko diafragmo. V ZDA skodelico uporabljajo že desetletja. Velja za veliko bolj zdrav pripomoček pri menstruaciji, pri njeni uporabi doslej še niso odkrili primera toksičnega šoka. V Sloveniji bo ginekologija testiranja opravila v kratkem. Na slovenskem tržišču bo dostopna po ceni 31 evrov.

F-Mail je namenjen izmenjavi informacij o vprašanih enakosti spolov. Novice lahko sproti spremljate na spletni strani www.drustvo-vitaactiva.si.

VIR: F-mail 2008/14

Lom

Glas iz globin
utira pot si k svobodi,
tema je zadnje, kar vidiš,
telo se stopi.
V svoji bedi ujel si se,
saj izgubil si vse,
kar si mislil, da si.
In zdaj te sploh ni.

Aris S. B.

017
KRALJI
ULICE

Špela Razpotnik in Bojan Dekleva

Tanja in Matilda

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA

POGNALA SI ME V KOSTANJEV LIST,
LISTIČEV STO IN VSI IZKLESUJEJO VAME TVOJE IME.
PODPISALA SI SE POD LJUBEZEN BREZ PREJEMNIKA,
IGRALA NA LUBENICO.
IN PUŠČALA MENI,
DA ŠTEJEM TVOJE POŽIRKE.
NAJIN POLJUB!
NAJIN KOTNI POLJUB!
NIKOLI NE BOŠ ZAME NARISALA KROGA!
NIKOLI MJ ZAPLESALA PO PETKAH ...
KER TI PLEŠEŠ GOLA.
PLEŠEŠ GOLA.
IN PUŠČAŠ MENI,
DA ŠTEJEM SVOJE POŽIRKE.

KRALJICA

POČIVAM ŠE V SVOJI KOŠČICI,
PRIZNAM, ME MALCE JE STRAH,
BI POSADILA JO VATE
IN ŠTELA, KAR BO,
MOST VZDIHLJAJEV, MESTO VPRAŠAJEV,
MORDA OBLJUB SIVIH LE STO ...
DEKLICA MOJA, LE SANJAJ O MENI,
SAJ NA VLAKU DRUGEM SEM ŽE,
SRCE SEM ODDALA V PREJŠNJEM STOLETJU,
TELO MOJE PA PROSOJNO JE ŠE ...
SANJAJ O MENI, SANJAJ ZARES,
SANJAJ POLJUBE IN PLES BREZ ZAVES,
SAJ VSE, KAR DAM TI LAHKO,
KO BOŽA ME VNAPREJ PRIBITO SLOVO,
JE NA STEŽAJ ŽELJA PRIŽGANA,
SANJ LJUBEZEN OPRANA,
TA PESEM BREZ KONCA,
OH, POMLAD SPET BREZ SONCA ...

foto: osebni arhiv

DOGODEK LETA

Sol in Koper
Biba

Dogodek leta

V četrtek, 27. marca, je v prostorih Fakultete za socialno delo (FSD) potekala konferenca o Resoluciji nacionalnega programa na področju drog (ReNPPD). Med imenitnimi gosti z raznih ministrstev, društev in strokovnih področij je bila med drugim tudi vaša Biba v imenu »Kraljev ulice« in projekta »Morje« (projekt OZRK iz Kopra, kjer opravljam funkcijo koordinatorja). Samo konferenco so organizirale tri predavateljice s FSD-ja in vsaka je imela svoj del. Razprava je namreč potekala v treh segmentih, in sicer nam je najprej dr. Liljana Rihter predstavila ReNPPD, nato nam je dr. Ines Kvaternik predavala o politiki na področju drog in ocenila stanje, na samem koncu konference pa je sledil meni najljubši del – dr. Vera Grebenc nas je zaposlila z delavnico pod naslovom »Izvajanje ReNPPD v praksi«, kjer smo slušatelji lahko podali svoja osebna in strokovna mnenja na način: plusi in minusi. Delavnica je bila zelo zelo poučna in sodelujoči smo podali veliko dobrih idej, kako naj bi nova resolucija izgledala oziroma katere točke so odvečne, katere pa so vsekakor manjkale ali bile zgolj pomanjkljivo zastavljene. Mene je občutek, da vsaj na en majhen način sodelujemo pri nastajanju tako pomembnega dokumenta, ki je konec koncev krovni dokument pri nastajanju Akcijskega načrta, popolnoma prevzel in počutila sem se veliko in pomembno.

Podrobneje o ReNPPD in evropski strategiji

Kot sem že omenila, je resolucija krovni dokument, neke vrste »10 zapovedi« pri nastajanju Akcijskega načrta, ki pa bi ga lahko poimenovala kar »biblija« na področju politike drog. Vse, kar se v resoluciji določi, potem vpliva na to, kakšen bo Akcijski načrt. Sedanja Resolucija velja za obdobje 2004–2009, medtem ko strategija Evropske unije na tem področju velja za obdobje 2005–2012. Kljub različnim obdobjema nam je dr. Rihterjeva poročala, da je ujemanje obeh dokumentov (kar je seveda pogoj Evropske unije) načelno, le terminologija je drugačna, prav tako sovpadajo vsi cilji. Strategija EU ima interdisciplinaren in uravnotežen pristop. Velik pomen imata sodelovanje in usklajevanje med sektorji, poudarja se povečana uporaba obstoječih in razvoj novih instrumentov. Skupno obema dokumentoma pa je, da vsebujeta podobne vsebinske sklope. Prav tako je v strategiji EU usklajevanje opredeljeno kot ključni mehanizem, medtem ko v ReNPPD te zavezanosti ni, saj je v Sloveniji usklajevanje razdeljeno med več delovnih teles (Komisija za droge, Ministrstvo za zdravje) znotraj ene horizontalne skupine. Gospod Jože Hren z Ministrstva za zdravje je sodeloval pri sestavi ReNPPD in priznava, da je le-ta sestavljena zelo na široko. Prav tako pove, da ji je odvzeta operativna moč, saj je bil le dva meseca po sestavi dokumenta ukinjen Urad za droge. Gospa Marjeta Ferlan, ki prihaja z Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, pa je ob tej priložnosti pohvalila delo predavateljic, saj bo v veliko pomoč pri sestavljanju nove resolucije ravno dokument dr. Kvaternikove in dr. Rihterjeve. Ferlanova še doda, da je po njenem mnenju smiselno sestaviti novo ReNPPD in Akcijski načrt skupaj, saj resolucija velja samo še do leta 2009. Dr. Kvaternikova se je navezala na izjavo gospe Ferlan in dodala: »Strategiji ni sledil akcijski načrt, in to je edina pomanjkljivost.«

Predavanje dr. Kvaternikove

Dr. Kvaternikova je svoje predavanje morala zaradi urnika »stisniti« na eno uro. Politiko na področju drog nam je predstavila v razumljivem jeziku in je nato podala tudi nekaj svojih mnenj. Njena mnenja so neprecenljiva, saj se je popolnoma posvetila proučevanju tematik s področja nedovoljenih drog. Če strnem v nekaj stavkov, je kot velik pomanjkljaj kar nekajkrat naglasila dejstvo, da v Sloveniji nimamo nobene baze podatkov o tem, koliko zasvojenih je pravzaprav v naši državi. »Na nacionalni ravni ne razpolagamo z ustrezno bazo podatkov. Ta, ki jo trenutno imamo, po mojem mnenju ni dobra in je potrebno resno razmisliti, koliko je takšna baza podatkov sploh smiselna,« je dejala Kvaternikova in nadaljevala: »FTD (First Treatment Demand) ali prvo iskanje pomoči je lahko vsaj eden od indikatorjev pri zbiranju podatkov. Na področju alkohola pa je stvar popolnoma drugačna, saj razpolagajo z zelo dobrimi podatkovnimi bazami. Prav pomanjkljiv informacijski sistem je ovira za izvajanje resornih politik in strategij. Samo ocene parcialne narave niso dovolj.«

Gospa doktor je še povedala, da smo trenutno predsedujoči horizontalni skupini za droge EU in da zaradi ukinitve Urada za droge nimamo koordinatorja na nacionalni ravni. Čeprav naj bi bil koordinator Ministrstvo za zdravje, so se ravno zaradi te ukinitve vse aktivnosti oziroma samo delo na tem področju razpršili po celotnem ministrstvu, tako da ni več enotnega koordiniranja, kar je zelo slaba poteza. Razložila nam je tudi pomen vključevanja zdravja v kurikulum, kar je seveda naloga Ministrstva za šolstvo in šport, saj je v osnovnih šolah trenutno izobraževanje o drogah vključeno v različne predmete, kot sta biologija in športna vzgoja. Na tak način je izobraževanje o nevarnosti drog vmešano nekam vmes, v ozadje, in se pravzaprav izgubi resničen pomen ter »teža« problematike. Tako otroci ne dobijo pravilne izobrazbe in niti občutka ali sporočila, da je tema sploh pomembna zanje in njihovo čimbolj varno prihodnost. Na sestanku 5. marca, kjer je poleg Ministrstva za zdravje in Ministrstva za šolstvo in šport sodelovala tudi dr. Kvaternikova, je nekako končni rezime sestanka bil moto: »Nas otroci zanimajo od trenutka, ko vstopijo v objekt šole, pa do trenutka, ko iz njega izstopijo. Vse ostalo je odvisno od dobre volje in prostovoljnosti posameznih učiteljev!« Seveda je tak pristop napačen. Otroci bi morali biti skrb šolskega sistema ves čas odraščanja in šolanja, in če bi se jih med drugim dobro in kakovostno poučilo o nevarnosti drog, bi lahko otroci bili varni tudi, kadar niso v stavbi šole, pač pa tudi na igrišču pred blokom, v parku in kjerkoli drugje. Ravno zaradi takega pristopa potem vidimo po šolah raznorazne plakate, ki jih izdelajo otroci s pomočjo učiteljice biologije, ki pa sama ni dobro poučena o problematiki drog. Tak plakat sporoča o nevarnosti zasvojenosti z risbicami, in sicer: najprej je narisana igla, nato puščica, ki nas pripelje do narisane krste – in to je to. Popolnoma zgrešen način sporočanja mladim o srži problema, ki pa je pred samo iglo in med iglo ter krsto veliko bolj kompleksen.

Zaključek

Konferenca je bila zelo plodna in ogromno pomembnih ljudi se je udeležilo, to pa je vedno ključnega pomena, saj samo pomembne osebe lahko vplivajo pri pomembnih stvareh. Sestava nove resolucije in aktivnega načrta pa to vsekakor je. Morali se bomo čim bolj držati zastavljenega. Mogoče ne jaz in vi osebno, toda vsekakor se nas tiče, saj smo vsi v končni fazi sestavni del družbe. Kakorkoli že, neskončno sem vesela, da sem se konference udeležila, podala svoje mnenje in pogled na problematiko in politiko prepovedanih drog. Bolje bo poskrbljeno za odvisnike, lažje bo vsem. Vedno bliže smo »idealu«, a čaka nas vseeno še kar nekaj dela. Dajmo, lotimo se!

Vaša Biba

OCVIREK S KONFERENCE

»DOVOLJENE DROGE LAHKO KUPIŠ, PA JIH NE SMEŠ
UPORABLJATI, MEDTEM KO NEDOVOLJENE LAHKO
UPORABLJAŠ, NE MOREŠ PA JIH KUPITI.«

019
KRALJI
ULICE

KO LED OBJAME JUG

*Zmeraj hujša je samota
v letu živih ptic.
Jure Detela*

Klečim ob prašni cesti, zvezde so ladje pozabljenih sanj, v rokah držim povoženo srno, mamine oči ima, na golih vejah dreves glave obešencev, razbita ogledala in goreče hiše, pepelnato opustošena pokrajina, cvileči glasovi parjenja mačk v beli noči, ne morem pozabiti, nemir pride sam kot lava, kot val, znova in znova štejem vse brazgotine, laži, izdaje, prevare, padce, bežati, bežati, klečim ob prašni cesti, luna umira na pragu zime v krvi, jesen je in jug je odletel skupaj s pticami.

Franjo Frančič

ODSPODAJ IN Z LEVE, OD TAM, KJER JE SRCE

foto: osebni arhiv

O MLEKU IN VESOLJNI ENTROPIJI

Zdi se mi, da svet, v katerem tičim, najbolje simbolizira tetrapak posnetega »lahkega« mleka. Tistega, ki ima le 0,1 odstotka mlečne maščobe. Vsem je jasno, da je preostanek maščobe šel za maslo, skuto, sir ipd. Se pravi, da je tista 0,1 odstotna bela vodica v resnici bolj preostanek mleka kot mleko. A zadeva je zabavna, ker je ta stranski produkt mlekarjev v trgovinah dražji od polnomastnega izvirnika. Bela vodica je tako osiromašena, da morajo vanjo nastrgati še nekaj krede, da bi bila podobna mleku. Le zakaj bi kdo hotel to kupovati? Manj muzike za več denarja? Ni problema! Nekaj reklam z anoreksičarkami v belih frfotajočih oblekah pa nakladanje o »lahkem« življenjskem slogu, o priporočilih »strokovnjakov«, o dodanih »zdravilnih« preparatih ... in vodica je prodana za več denarja kot mleko. Tista nastrgana kreda, ki je bila potrebna, da bi izdelek spet vsaj približno spominjal na mleko, pa se na embalaži oglašuje: »Dodan kalcij.« Kot da bi jajca prodajali z dodatkom beljakovin. Ali ribe tržili z geslom: »Brez dlak.« Ali rastlinsko olje: »Brez holesterola.« ... Ups! ... To smo pa res že vedeli.

Spomnim se znanega slovenskega kolumnista za rožnat časnik, ki slavi kapitalizem. Nastanil se je v enem od silos podobnih blokov ob železniški progi in se hudoval nad hrupom z Metelkove. Lahko razumem stisko, ki jo povzroča urbano življenje. Ampak: ali ne bi zagovornik bogatenja najbogatejših moral živeti v čedni hiški zunaj mesta? Kako to, da je obtičal v bloku, ki ga vsak arhitekt šteje v dediščino delavskih naselij? In to še v neelitnem okolju železniške postaje, ki se je izogiba vsak boljše stoječi podnajemnik. Pa ja ni nasedel reklamam ljubljanskih mešetarjev s stanovanji, ki so silos oglaševali za »elitno sosesko«? Haha, spet je nekdo prodal belo vodico za mleko. »Muda za bubrege,« bi rekli južni bratje.

Na vsakem koraku srečujem to logiko: pokoli civilistov so »obstranska škoda«, osvajanja »humanitarne vojne«, ropanje »širitev demokracije«. Stvari so sprevržene. Spreminjanje univerzitetnega študija v skrajšano poklicno usposabljanje za

trg delovne sile se izvaja v imenu »večje kakovosti«. Besede se obračajo in ljudje izgublamo orodje za razumevanje sveta. Delavce po nemško preimenujejo v »delojemalce«, tiste, ki zaposlujejo delavce, pa v »delodajalce«. Delavci bržkone jemljejo zaposlitev oziroma prodajo svojo delo, ki ga odjame tisti, ki ga je najel. V resnici so torej delavci »delodajalci ali deloprodajalci«, tisti drugi pa »delojemalci ali najemalci«. Ljudem se je vsilila govorica, ki stvari kaže postavljene na glavo. Besede s sprevrnjenimi pomeni slikajo svet napačno. Vse je postavljeno na glavo. Predvsem pa tisti, ki stvari poimenujejo takšne, kot so, tvegajo, da jih noben ne razume. Ali pa, da se jih hoče utišati.

Ali moramo ob stvareh, ki nam jih oglašujejo kot »zdrave«, biti previdnejši? Pomenijo »davčne olajšave« v resnici večanje dohodnine? »Kakovostno izobraževanje« le fast food? Zdravstveno skrbstvo le biznis? Kultura le turbofolk? Pred časom sem si v Madridu zaželel jogurt. V marketu so imeli na desetine raznobarnih sluzastosladih mlečnih 0,1 odstotnih preparatov, na katerih je pisalo »Joghurt«. Jogurt z okusom po tem in onem. Le jogurta z okusom »jogurt« ni bilo najti. Sklepal sem, da tam ljudje ne vedo, kaj je jogurt. Oziroma še huje: ko mislijo, da jedo jogurt, je to v resnici čisto nekaj drugega. Teh sluzastosladih zadev je čedalje več tudi pri nas. Ker jih ne smejo prodajati kot jogurt (ker to v resnici ni), jih oznanjajo za nekakšne »blabla kulture«. Na etiketi sem že zasledil napis: »Več kot jogurt.« Jogurt, ki se sam po sebi strdi, je v tej marketinško podprti kolobociji izdelan iz že omenjene bele vodice, ki je jogurtne bakterije preprosto ne marajo. Zato je dodano škrobno sredstvo za zgostitev. Potem je treba spet poklicati na pomoč anoreksična dekleta v frfotajočih oblekah in prepričati ljudi o »zdravju« izuma.

Pa ljudje res verjamejo vse? Je vojna res mir in poraz zmaga? Ali se ne zdi, da Nato v Afganistanu že predolgo premaguje talibane? Rabi eno od najbolj zaspanih letališč v Evropi enega od najvišjih stolpov? So politiki pošteni in bogataši delavni? Je mleko res mleko? Kaj je resničnost?

Ljudje niso neumni. Vsak posameznik, ne le da spozna vsa ta sprevračanja, ampak nam jih iz lastnih izkušenj našteje še kopico drugih. Stvar je zato hujša, ker se kljub temu nič ne zgodi. Tudi človek, ki spozna, da je bil zaveden, še naprej ravna tako kot prej. Mogoče gre za strah, da bi jih poimenovanje stvari za takšne, kot so v resnici, privedlo v zaničevani klub čudakov. Spomnimo se filma Matrica: tam so ljudje bili le baterije megastroja in »resničnost«, ki naj bi jo živeli, je bila le računalniško programirana iluzija. Tisti redki, ki so se zbudili, so postali uporniki v veliko manj privlačni resničnosti. Podobno je v jami, ki jo je opisal Platon. Tam so ljudje videli le sence in jih imeli za edino resničnost. Ko so posameznika iztrgali iz jame in mu pokazali resnični svet, se je spremenil in hotel osvoboditi ostale. A nista ti dve zgodbi naivni kot Freudova psihoanaliza? Kaj pa, če ozaveščanje ne pelje nikamor? Vedo, a jim je vseeno. Entropija je vesoljni zakon in ne moremo očitati ljudem, da se vdajo v usodo.

Po drugi strani pa je prav v tem čar človeške eksistence: lahko delujemo tudi povsem nasprotno. Čeprav le za kratek čas življenja.

**ALI MORAMO OB STVAREH, KI NAM
JIH OGLAŠUJEJO KOT »ZDRAVE«,
BITI PREVIDNEJŠI? POMENIJO
»DAVČNE OLAJŠAVE« V RESNICI
VEČANJE DOHODNINE? »KAKOVOSTNO
IZOBRAŽEVANJE« LE FAST FOOD?
ZDRAVSTVENO SKRBTVO LE BIZNIS?
KULTURA LE TURBOFOLK?**

Pamflet:

PA NE OKOL GOVORT

NAJ ŽIVI 25. MAJ – DAN MLADOSTI

Ko že praznujemo praznike danes v dolini šentflorjanski, se postavlja vprašanje, kateri so pravi. In danes, ko je inflacija praznikov, obletnic, naj naj ljudi in klonov in androidov, so tu še misice doline šentflorjanske, naj Slovenka, Slovenec, naj obrezani, naj miličnice, naj politik, naj kuža, raznorazni dnevi. Dan Zemlje, dan duševnega zdravja, rock prazniki, občinski, lokalni, naj vinska kraljica, mister študentov, da ne omenjam državnih, verskih in partizanskih, ljudje praznujejo vse mogoče obletnice porok, mature, prvega fuka, tradicionalne praznike, praznike verskih skupnosti. In tu je tudi bivši največji praznik bivše SFRJ – 25. maj, dan mladosti, ki ga nekateri – oh, bog ne daj – še nosijo v srcu. Mar res? No, ja, resnici na ljubo Tito ni bil rojen 25. maja, marveč 7. maja. Umrl tudi ni 4. maja, kdo bo pa to praznoval? Umrl je prej, uradno v Kliničnem centru, česar niso dali v javnost. Oh, in ta ideološka navlaka nas spremlja še danes. Na primer Združena lista socialnih demokratov

naj mi oprostijo, ali kako se že imenuje ta stranka, ki v jeseni želi prevzeti oblast in reinkarnirati reci in piši Stalina? Sicer pa je 25. maj le še v srcih ljudi, se pravi pravovernih partijcev in novodobnih rokerjev; mulci danes iščejo zadetke po internetu, kdo je bil Tito, partizan, komunist ali pa mason, Slovenec po mami, ali so ga ubili že 1974. in je potem vladal z železno roko dvojnik namesto njega. In spomnite se famoznih proslav v Beogradu za dan mladosti, ki ga je praznoval, ker je ušel Nemcem med vojno v ofenzivi, in dejal, da se je še enkrat rodil, po njegovi smrti pa je bilo praznovanje 25. maja na stadionu le še politična nekrofilija, reinkarnirana s Forumom 21, Milanom Rdečim in na primer Ljubljankičem, najboljšim sosedom, ki mu moram na tem mestu povedati, pa brez zamere, prosim, brez tožb, da naj v glavnem mestu Psihiatrične države naredi red – na primer Ljubljanka je cel pesjak. Zadnjič sem stopil, oh, sredi Titove na pasji drek – naj da davke na pse, največ en pes na

družino, gor mrcinam nagobčnike in vrvi, če ne že verige in stroge kazni za kršitelje, in nič v lokale, kar pse ven pa zopet kadilce notri. Namesto Kolizeja pa si želimo stavbo v stilu Stovodnega, Hundertwasserja, saj veste, porušiti cukrarno in postaviti 50-metrski pokriti bazen, Kraljem ulice pa sobe, ki jih naj časti država, saj smo v Evropi – v Luksemburgu socialna podpora znaša 2 000 evrov. Tako pa smo tam, kjer smo bili. Metelkova pa naj kar ostane, samo malo socializirati ... In več varnosti bi lahko bilo tam, Metelkova je zakon, le malce posodobiti ... In en *cyber cafe* odprt 24 ur z več deset računalniki z brezplačnim internetom bi si želeli mi, ki smo nekako od bogvekje žrtve za državo črne magije. Če nas že ne vrnemo domov, pa zaprite Polje – kvazi psihiatrijo, naj si pogledajo italijanske in arabske bolnice!

S spoštovanjem naprej v prihodnost Evrope in novim delovnim zmagam naproti!

Črtomir Clonsky

021
KRALJI
ULICE

Damijan Sovec

ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU

19. november 1994, Sidney, Long Bay maximum security jail

Ko sem se zbudil, mi ni bilo jasno, kje se nahajam. Kar nekaj časa je bilo potrebno, da sem se spomnil, da sem včeraj padel na letališču v Sidneyju v Avstraliji. V celici je bila še tema in sem le stežka razbral, da je bilo v celici šest postelj oziroma trije pogradi. Spal sem na vrhu. Pod mano je nekdo močno smrčal in smrdelo je po alkoholu. Ob sedmih so se odprla vrata, paznik je prižgal luč in prijazno rekel: »Good morning, gentlemen.« Napeto sem opazoval, kaj se dogaja. Poleg mene so v celici bili še trije zaporniki, ki so bili aretirani včeraj – tako kot jaz, seveda vsak za svojo stvar. Prvi se je izvlekel iz postelje aborigin pod mano. Bil je še očitno pijan od včeraj, saj se je postelja močno zamajala. Ko se je dvignil, sem se skoraj usral. Bil je visok čez dva metra, najmanj 150 kilogramov, dolge, mastne lase je imel čez ramena. Tridelna omara z bifejem. Obrnil se je k meni in me pogledal s svojimi steklenimi, mrkimi očmi. Prenehal sem dihati, po hrbtu so mi lezli mravljinci. Razmišljati nisem mogel. Naenkrat se je obrnil proti vratom, se močno sklonil in šel ven. »Pizda,« sem pomislil, »kva je blo to?« Bil sem presran do konca. Čez kako minuto sem tudi jaz vstal in šel ven na hodnik. Šel sem v drugo smer od aborigina in prišel v Yard, prostor, kjer se zbirajo vsi tisti, ki so bili zaprti dan prej. Bilo nas je kakih trideset. Vsi smo bili oblečeni v zelene majice in hlače. Še od včeraj mi je ostalo pet cigaret marlboro red. Ko sem

potegnil cigarete na plano, je takoj prišel neki Avstalec in me prosil za eno. Seveda sem mu ponudil, a so takoj za njim prišli še drugi pa tretji ..., tako mi je ostala samo še ena cigareta. Na steni je bil bojler z vročo vodo, poleg po dve škatli z vrečkami kave, čajem in natrenom. Na mizi je bilo tudi nekaj pollitrskih kock svežega mleka. Pripravil sem si kavo, prižgal cigareto in opazoval face okoli sebe. Kitajci, Libanonci, Afričani, aborigin in poleg mene še dva belca. Malo so se pogovarjali, ker se niso poznali med sabo. Ampak vsi so imeli jezne, zlobne, namrščene obraze. Nobenega si nisem upal pogledati v oči. Ogledoval sem si zapor, ki je očitno bil popolnoma nov. Kasneje sem izvedel, da so ga nedavno odprli. Vse je bilo avtomatizirano, čisto in kar nekako sijoče. Zunaj se je pripravljala vroč poleten, a zelo vetroven dan. Ob osmih so nas postavili v vrsto in nas vsakega poklicali po priimku. Preštevali so nas trikrat na dan. Potem so mene in še šest zapornikov odpeljali v blok 7, ki je bil moj dom naslednji mesec, dokler me niso prestavili v Parramatta jail, ki je najstarejši zapor v Avstraliji in danes ne deluje. Prestavili so me pa zato, ker sem padel v ful čudno situacijo, in sicer sem se zapletel z nekim Ircem, ki mi je omogočil, da sem preživel najtežji, najmračnejši mesec v tem svojem življenju.

Boro Vidmar dobiva navodila od najboljšega slovenskega boksarja Dejana Zavca.

foto: Boštjan Cvetič

Gogijeva kolumna

PRAV LEP MAJSKI POZDRAVČEK

Lepota narave v samem razcvetu je naravnost fantastična! Ljubezen se da čutiti na vsakem koraku. Beseda ljubezen se sliši tako lepo. Verjetno ste ugotovili, da je današnje pisanje posvečeno ljubezni. Mene osebno je ta »ljubezen« prav pošteno udarila. Udarec ljubezni. Groza na kubik! Ja, ljubezen je nož z duplim rezilom. Veselje se v hipu spremeni v žalosten jok, poln bolečin, poln slepega besa. V današnji zgodbi vam bom opisal svoje srečanje s to prekleto amorjevo puščico.

*Ti me vsega si prevzela, deklica preljuba ti,
žar ljubezni si mi vnela, da se več ne ohladi.
Ko sem prvič te zagledal, te izbralo je srce,
le kako bi ti povedal, kakšen čar si ti za me.
Mora se tako zgoditi, ženin jaz, nevesta ti,
morava se poročiti, srcu prej pokoja ni.*

To pesem sem spisal davnega leta 1986. Takrat sem spoznal njo! Zaljubljen sem se na prvi in zadnji pogled. Dobesedno: bil sem »paf«. Imela sva namen se oženit, imet en cel kup otrok in živeti v slogi do konca svojih usojenih dni. Tako sem bil zatreskan, da nisem videl opozorilnega znaka – prst, ki je žugal pred mojim cenjenim nosom. Prevarala me je! V posteljo je zlezla z mojim bratom!

Ko sem izvedel, sem hotel oba ubiti. Nič od te morilske želje. Niti njej niti njemu nisem spisal enega samega laska. Sam sem se počutil tako, kot da me je pretepel sam Tyson. Izdala sta me dva človeka. Dva, ki sem ju imel neizmerno rad. Počutil sem se zavrnjenega. Gospa »Matilda« je takrat prvič stegnila kremplje proti moji duši. Popil sem 60 uspavalnih tablet, zmešanih v tri deci šnopca. Ja. Hotel sem umreti.

*Danes čas je slovesa,
brez volje odhajam drugam,
a vedi, del mene ostal bo tam
v srcu tvojega telesa.*

Pa ni bilo slovo. V globoki nezvesti me je našel dedek. Sledilo je črpanje želodca in nato sem šel na tedensko zdravljenje alkoholizma. A nesreča ni počivala. Matilda mi je odvzela osebo, ki sem jo imel neizmerno rad. Mojo babico. Umrla je, ja! Satan je trgal moje nedolžno srce. Košček za koščkom. En teden po pogrebu sem srečal svojo sošolko iz osnovne šole. Tudi njen fant je umrl. Obesil se je. No, pa sva se dva meseca vzajemno tolažila. Ljubila sva se na blag, nežen, malce neotroški način. A ker se Gospod ni strinjal, mi jo je speljal sodelavec. Poročila sta se in on se je ubil. Strel v srce. Smola, a ne da? Ob tistem času so nam podrli hiško. Dedek odšel je v dom za ostarele, jaz pa v podnajemniško stanovanje. Moje

**BIL SEM NEIZMERNO ŽALOSTEN. ŽALOST JE
TEMA BREZ LUČI, BREZ SVETLOBE.
ŽALOST JE KOT SPANEC BREZ SANJ.**

otročstvo, moje sanje ... vse je izginjalo. Vse! Takrat sem prvič bil na dnu! V mojem življenju ni bilo več moči. Takrat sem začel sovražiti življenje. Sovražiti usodo. Sovražiti samega sebe. Pustil sem službo. Začel sem prekomerno pit in pretepat. Začel sem se zavestno uničevati. Neka nevidna sila me gnala je v prepad. Bil sem neizmerno žalosten. Žalost je tema brez luči, brez svetlobe. Žalost je kot spanec brez sanj. Tako sem bil izgubljen v svoji žalosti, da nisem videl izhoda. Bil sem prazen in sam. Hodil sem in hodil brez čuta za zaznavanje okolice. Zombi s steklenimi srepo gledajočimi očmi. Odšel sem v gozd. Nekje med Arehom in Belvijem sem sedel v sneg in jokal. Ne vem, kako dolgo sem tako sedel ... obupan nad svojo usodo. Vem, da sem hotel umreti. Hotel sem zmrzniti v tem iglastem gozdu, pa nisem. Ko me je že fajn zeblo, sem sam sebi rekel: »Ne.« Takega veselja smrti ne bom privoščil, ne. Poskusil bom še enkrat. Imel sem nož. Narezal sem smrekove veje in jih položil na zmrznjen sneg. Tako. Na vrsti je bil ogenj. Odmetal sem sneg do zemlje, nabral suhega dračja in zakuril. Kakšno olajšanje. Slekkel sem se do samih gat ter si s snegom drgnil premraženo telo. Skelelo je kot sto hudičev, ampak pregnal sem omrzline. Oblekel sem se in se ulegel na pripravljeno ležišče. Navadni smrtniki si niti predstavljati ne znate, kako sem pri minus petindvajsetih stopinjah sladko spal. Ja, preživel sem še eno spopadanje med sabo in svojo usodo. Takšnih spopadanj je do danes bilo še kar nekaj. Ne mislim jih opisovat, a namen je bil vedno isti. Smrt. V mojem primeru še do danes ni zmagala. Moja malenkost se ne da!

Lep pozdrav do naslednjik,
Goran Šrok - Gogi

Skupaj

Za mojimi zaprtimi vrati
pod mojim temnim oknom
vije veter ...
vije veter ...
v drugih mestih
v tvojih priprtih očeh
na nebu strah
na nebu strah
kjer sem, tam boš ti
kjer sem, tam si ti.

Maciej

Matilda M. Dobro

ZA DRUŽINSKO ZAVESO

foto: Maruša Bertonec

Postavitev družine, fenomenološka psihoterapija

Življenje je splet mnogih dogodkov, zgodbe in zgodbe se nizajo na našo dušo in telo iz dneva v dan. Tiste vsakodnevne hitro pozabimo in so nam kot nevidna stopnica do tistih, ki jih znova in znova premlevamo v mislih. Srečni razpleti in dejstva nam ne delajo težav, se pa zato toliko bolj ustavljam pri tistih rečeh, ki nam krajšajo noči, pešajo moči in nas celo delajo nesrečne, drugačne ...

V poplavi raznih instant sredstev in hitrih rešitev za lajšanje psihofizičnih tegob običajno ne najdemo svoje rešilne bilke, temveč le izgubljam svojo energijo. Tisoč čudežnih obližev, na hitro spesnenih priročnikov za samopomoč in delavnic, ki nam obljublajo razsvetljenje, so mnogokrat le smernica na tržišče, kjer se prodajajo majice z zdravilno močjo, skodelice, ki kar tako mimogrede ustvarijo blagodejne tekočine, in kjer se ponujajo mnoge terapije, ki podpihujejo in potencirajo moč narave, le zato, da stopnjujejo rast finančnih transakcij. Kljub mnogim navlakam, ki se same hvalijo, čeprav niso dobro meso, pa je mogoče najti tudi načine, ki prinašajo zelene in obljubljene rezultate – seveda le, če smo na to najprej tudi sami pripravljeni.

Na treh dvodnevni seminarjih, ki sem se jih udeležila lansko leto, sem spoznala in se navdušila nad fenomenološko psihoterapijo, t. i. postavitvijo družine, ki jo pri nas zadnjih nekaj let izvaja Matej Škufca, predstavnik šole Berta Hellingerja v Sloveniji. S pomočjo vtisov, izkušenj in informacij, ki sem jih dobila tam, ter pod kompasom dveh knjig – Priznati to, kar je in Ljubezenske zgodbe – ki sta zaenkrat edini deli Berta Hellingerja, prevedeni v slovenščino, želim z vami deliti tisto, kar mi je dragoceno. Ob spoznanju te metode sem si nevidno oddahnila, saj sem z njim zavrгла občasni občutek, ki ga vsake toliko časa ima večina ljudi – da je morda naše bivanje, delovanje in vse, kar nas obkroža, zaman.

Začetnik metode postavitve družine je 1925. leta rojeni Nemec Bert Hellinger, filozof, psihoterapevt in nekdanji duhovnik, ki je svoje večplastno znanje in izkušnje združil v metodi, ki povezuje znanje psihoanalize, skupinske dinamike, gestalt terapije in transakcijske analize z lastnimi spoznanji, ko je raziskoval pogosto skrite vezi, vzorce in zakonitosti, ki delujejo, kadar so ljudje povezani v skupnosti. S svojimi spoznanji je izzval mnoge, tako da imajo psihoterapevtski krogi do te metode še sedaj različen odnos – nekateri ji priznavajo učinkovitost, drugi pa ne in so izrazito proti njej. V svojem bistvu namreč še presega spoznanja in okvire današnje miselnosti in znanosti, saj se predvsem opira na izkustva, ki prihajajo iz najbolj skritih kotov srca in duše, in ne na razum, ki je v današnjem času tako priznan in opevan.

Sicer pa se metodo postavitve družine uporablja na mnogih področjih – v psihoterapiji, pri svetovanju najrazličnejšim organizacijam (zdravstvene ustanove, centri za socialno delo ...), v medicini ter pri življenjskih, vzgojnih in izobraževalnih svetovanjih ter na drugih področjih, ki skrbijo za nego telesa, v prvi vrsti pa duha. Društvo Kralji ulice se v svojem vsakdanjiku posredno ali neposredno srečuje z večino naštetih področij, zato vidim v tej metodi tudi eno od možnih oblik pomoči oziroma potencialni smerokaz na pot, ki daje več zadovoljstva.

Namenjena je vsem, ki iščejo izhod iz načetih odnosov, družinskih, partnerskih ali službenih težav, vsem, ki želijo razumeti in odpraviti najrazličnejše zasvojenosti, tistim, ki delajo na medicinskem ali socialnem področju, pa tudi tistim, ki želijo še bolj zaživeti v svoji polni moči in hoditi po lastni poti ter jih zgolj zanimajo razsežnosti in fenomenu duše.

S koreninami do kril

Vsakdo ima korenine, ki ležijo v njegovi rodbini, zato lahko imajo spori in drugi veliki dogodki v njej posledice, ki močno zarežejo v življenje. V duši tako lahko ostane nekaj nerešenega in ločenega, kar deluje kot veliko breme na vse (naše) odnose. Ker ni ravnovesja med vpletenimi (osebami, stvarmi, pojmi), se počutimo nesrečne ali imamo težave, ki se vedno znova ponavljajo. Zato je potrebno narediti korak v smeri sprave, kar pomeni, da ponovno združimo, kar je bilo ločeno, ali ponovno povežemo, kar je bilo izključeno.

Skozi sliko, ki ostane posamezniku na koncu terapije oziroma seminarja postavitve družine, spoznamo, kako so člani družine – pa tudi drugi, ki so na drug način vpleteni vanjo – v pripadnosti do le-te skozi ljubezen in zvestobo pripravljeni za druge žrtvovati svoje zdravje, srečo in tudi življenje. S pomočjo te postavitve brez dvomov razumemo, kako se na podlagi nezavedne potrebe po poravnavi v sistemu (rodbini) usoda članov prejšnje generacije tudi kasnejšim neizogibno ponavlja. Kadar se kljub vztrajnim poskusom reševanja določene težave ta vedno znova vrne in se človek počuti, kot bi bil ujet v nevidno kletko, gre običajno za skrito prepletenost z drugimi družinskimi člani in vpletenost v dogodke, ki zaradi različnih dejavnikov sevajo, ječijo in hočejo biti opaženi, četudi so bili že davno pometeni pod predpražnik.

Dejstvo je, da mnogi dogodki v času našega življenja pa tudi življenja naših prednikov, ki jim včasih celo ne pripisujemo nobene teže in jih z razumom spravimo v kak nepomemben predal, vplivajo na nas, naše počutje in življenje. Vsak družinski sistem ima rane, in kadar te niso zaceljene oziroma kadar tehtnica sistema ni v ravnovesju, teža stran le-te kaže na tisto stvar, ki jo je potrebno uglasiti. Mnogokrat se skozi seminar postavitve družine pokaže, da je do »razglasitve« sistema oziroma posameznikovega življenja prišlo zaradi dogodkov ali dejstev, ki imajo veliko moč. Ti so lahko: težke bolezni, invalidnost, zasvojenost, rešitev iz življenjsko nevarne situacije, zgodnja smrt staršev, sorojencev, prejšnjih partnerjev staršev, posvojeni otroci ali oddani v rejništvo, zamolčani člani družine, splavi, nesreče – tudi brez smrtnega izida, redovništvo in duhovništvo, izselitev v čezmorske dežele, incest, spolne zlorabe, zločini (posebej vojni, tudi kot opazovalec le-teh), krivdne vpletenosti – tudi kot povzročitelj nesreče, neupravičeno dedovanje, samomor, umor, izguba domovine (izgnanci ...) itd.

Tehnične in druge podrobnosti

Postavitev družine je skupek skupinske in individualne terapije. Skupina ljudi, običajno nekje do trideset oseb, je potrebna zato, da se ustvari posebna, že skrivnostna (ne čudežna) energija oziroma polje (zato tudi ime fenomenološka psihoterapija, saj

se med njo pokažejo stvari, ki jih razum ne more razložiti), v katerega se naknadno postavi osebe in pojme, ki so bistveni za vzpostavitev ponovnega posameznikovega ravnovesja. Bertu Hellingerju fenomenologija pomeni to, da se prepusti višjemu redu brez zahteve, da bi ga razumel, da bi hotel pomagati ali nekaj dokazati. Temu se prepusti brez strahu, kaj se bo razkrilo, prav tako ga ni strah, kadar se razkrije kaj groznega – prepusti se vsemu, tako kot je. V postavitvi gleda vse, tudi tiste, ki so (fizično) odsotni. Ko se prepusti temu, se mu razkrije nekaj, kar leži za fenomenom (na primer, da je bil nekdo ubit itd.). Običajno pred postavitvijo posameznik s terapevtom opravi individualen pogovor, ostali udeleženci (opazovalci) pred samo postavitvijo ne vedo, za kakšen problem ali situacijo gre. Včasih to ostane znano le terapevtu in »postavljalcu«, saj kljub temu, da so nekateri izbrani za ključne vloge (na primer: mama, oče, polsestra, v družino vpleteni morilec, splavljen otrok itd.) in v postavitvi predstavljajo te osebe, nimajo direktnih informacij o dogodkih in problemu. Polje je tisto, ki da vse potrebne informacije, ki vodijo do rešitve. Celotna skupina je po koncu seminarju zavezana molku, pa tudi med samim seminarjem sodbe in analize v zvezi z vidnim niso dovoljene oziroma zaželenne. Ob koncu postavitve običajno (včasih jih je za določen problem potrebnih več) posameznik dobi drugačen vpogled v svojo situacijo, odnose, početje, in ta jasna slika, ki je polna olajšanja, uravnosti in ljubezni, odpre nevidna vrata, skozi katera prične prihajati življenje bolj polno in uravnoteženo, skratka tako, kot si ga v svojem bistvu želimo živeti. Ta postavitev ima veliko moč, ki tudi po sami terapiji oziroma seminarju traja še dolgo časa in nam neposredno in nepovratno spremeni življenje. Sočasno pa posredno vpliva tudi na druga področja mišljenja in delovanja, ne da bi se kako posebej trudili za to. Uspeh pride, ko smo končno v soglasju s svojimi starši, ko jih priznamo, sprejmemo in si od njih z vso ljubeznijo »vzamemo« življenje. Preko povezanosti s svojimi koreninami in močjo, ki jo le-te imajo, postanemo pripravljeni na vse, kar nas čaka v življenju – tudi na tisto, kar smo sprva imeli za vlogo ali nalogo, ki nam ni pisana na kožo. Z ljubeznijo, ki spet pride na plan s pomočjo postavitve družine, se omogočita povezanost in spoštovanje načel znotraj družinskega sistema, tako da vsak član družine dobi »svoje« mesto. Napetosti iz pradedne se z ljubeznijo razrešijo, in to pomeni rešitev tudi za kasnejše generacije. Sama postavitev poteka tako, da po individualni opredelitvi problema terapevt izbere med opazovalci tiste, ki bodo predstavljali ključne osebe, ki bodo pripeljale do poravnave v sistemu. Običajno te osebe, ki se postavijo v krog, ki ga tvorijo ostali prisotni na seminarju, predstavljajo družinske in druge pomembne člane določene rodbine. V tišini, ki jo sem in tja prerežejo besede, ki tlakujejo pot do »rešitve«, tudi »predstavniki družinskih članov«, ki v resničnem življenju ne poznajo posameznika (postavjalca) in njegove zgodbe, ozadja ..., čutijo enako kot ključne osebe v njegovi družini. V posebnem polju, ki nastane v skupini, »predstavniki« prevzamejo občutke tistih oseb, ki jih predstavljajo. Do rešitve se pride, kadar se z vsemi ravna kot z enakovrednimi, kadar vsak dobi svoj prostor in sprejme odgovornost za svoja dejanja. To se v postavitvi dejansko vidi na obrazih »predstavnikov«. Kadar ti zažarijo in ko so vsi v postavitvi sproščeni, je posamezna postavitev zaključena. Kamen olajšanja pade s srca,

ker se je končno sprostil nekaj, kar je običajno bilo mnogo časa skrito, prikrito, zamolčano ali spregledano. Čeprav mnogokrat govorimo, da je usoda naša, smo mi v resnici njeni, vendar pa imamo v tem »odnosu« toliko manevrskega prostora, da nam je dano, da (lahko) spregledamo in nato ljubimo.

Sicer pa je s to metodo mogoče postaviti najrazličnejše sklope povezav, ki si jih ljudje ustvarjamo. Največkrat postavljamo svojo osnovno družino in tisto, ki jo imamo s partnerjem in potomci. Mogoče pa je postaviti tudi zaposlene v delovni organizaciji (poslovne postavitve), odnose med narodi ter celo situacije, kjer »nastopajo« živali. Prav tako lahko postavimo odnos do svojega telesa ali tistih delov svoje duše, za katere čutimo, da so leglo naših tegob, ter druge poljubne odnose, situacije itd. Star tibetanski pregovor pravi, da nikoli ne moremo z gotovostjo vedeti, kaj bo prišlo prej: naslednje življenje ali jutrišnji dan, lahko pa trdimo, da ne glede na čas, ki beži, vse počaka ... če ne nas, pa tiste, ki bodo prišli za nami, da razrešijo odnose z nami in predniki. Pomembno je, da se tega zavemo, prav tako pa tudi možnosti, da lahko zrahljamo zemljo na svoji njeni ter s tem omogočimo semenu, ki bo morda vanjo padlo, bolj ljubeznivo rast.

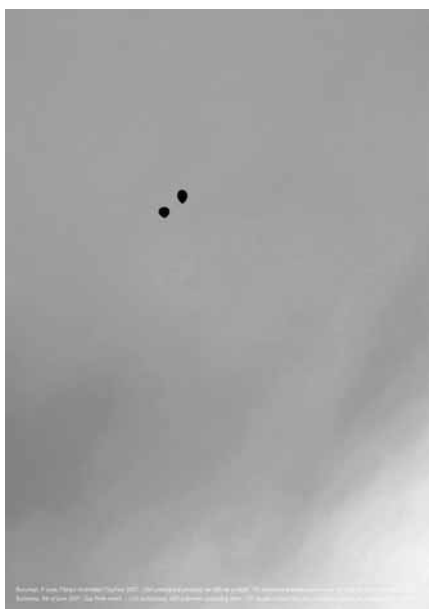
ZEMLJA ČLOVEKOVIH PRAVIC:

Kralji ulice sodelujemo v evropskem umetniškem projektu »Zemlja človekovih pravic« (Land of Human Rights), ki ga izvaja avstrijsko Združenje za sodobno umetnost Rotor. Gre za umetniške analize in vizije situacije človekovih pravic v Evropi. Projekt poteka v 15 različnih evropskih državah, v njem sodeluje tudi INSP (Mednarodna zveza cestnih časopisov). Eden izmed pomembnejših delov projekta je kampanja s plakati, ki so dela sodobnih umetnikov in se nanašajo na različna področja človekovih pravic. Zraven so objavljene izjave aktivistov, teoretikov ali drugih ljudi, ki se jih področje človekovih pravic tako ali drugače dotika. Glavni namen kampanje je informiranje ljudi o njihovih pravicah ter višanje ravni zavedanja v javnosti. Tretji plakat s pripadajočim besedilom na temo človekovih pravic, ki ga objavljamo v časopisu, je delo umetniške skupine H.ARTA GROUP s Timisoare.

Luna J. Š.

026
KRALJI
ULICE

BOJIM SE, A VSEENO HOČEM BITI TO, KAR SEM

Česar ne poznamo, se ponavadi bojimo. Pripadniki manjšin so pogosto žrtve takega razmišljanja preprosto zato, ker vedo, da so drugačni od tistega, česar smo vajeni in kar nam je znano. Učimo se tako, da iščemo podobnosti z že poznanim in v novih okoliščinah sprejemamo le majhne razlike. Včasih prav te razlike – če niso pravilno razumljene – prinašajo strahove v naša življenja.

Nekaj ur pred začetkom gejevske Parade ponosa, ki se je odvijala 9. julija 2007 v Bukarešti, se je skozi mesto vila še ena parada, v kateri so ljudje, ustrahovani pred neznanim, izkazovali svoja moralna načela. Pri tem nikakor ne moremo spregledati dejstva, da so ti ljudje prav v imenu vere, ki oznanja ljubezen med ljudmi, nasprotovali pravicam tistih, ki so drugačni od njih samih. Odnos med množico protestnikov proti gejevski Paradi ponosa in cerkvijo je bil očiten. Protestniki so bili opremljeni z verskimi ikonami in slogani tipa: »Mi smo pripadniki pravoslavne vere. Romunija ni Sodoma«. Še več, pravoslavni duhovniki s križi in verskimi ikonami so korakali ob množici in molili. Najvišji predstavniki

pravoslavne cerkve so javno razglasili, da bodo »molili v upanju, da se spet povrne normalnost« med spolne manjšine. Kristjani so spričo še tako majhnih razlik, ki se tičejo spolnega življenja, geje in lezbijke prepoznali kot povsem drugačne. Smešno se zdi, da se je na tak način odzvala prav vera, ki je sprva tudi sama bila v manjšini in se borila proti enakim nasprotovanjem s strani takratne drugače misleče večine.

Protigejevski protestniki in predstavniki pravoslavne cerkve so prav v znamenju »krščanskih moralnih načel« nasilno nastopili proti udeležencem Parade ponosa.

Eden od argumentov proti civilni poroki istospolnih partnerjev je, da ti ne bi smeli biti upravičeni do posebnih pravic. Vendar tu ne gre za zahtevo po posebnih pravicah, temveč za zahtevo po enakih pravicah, kot jih ima večina. Živimo v posvetni državi, v kateri verski zakoni za državljane niso zavezujoči. Zato istospolni partnerji ne prosijo za pritrditev s strani pravoslavne cerkve, ampak preprosto zahtevajo državljanske pravice.

Liviu Pop (Cluj)

Bukarešta, 9. junij 2007, Parada ponosa.

250 udeležencev, 600 policistov, ki so jih varovali, 105 ljudi aretiranih zaradi nasilnih dejanj proti udeležencem parade.

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

— **Silovit berač.** Včeraj popoldne je prišel beračiti v Javeršanovi gostilni neki Ivan Vorbič in je bil tako nadležen, da so morali poklicati policaja, da ga je odstranil. Policaja je zmerjal z raznimi psovkami in slednjič ga je s palico udaril po glavi.

Slovenski narod, 28. 10. 1901.

PISMA BRALCEV

Pozdravljeni, včeraj sem v Ljubljani kupila izvod časopisa Kralji ulice. Velika pohvala gre prodajalcu, ki mi je s svojim nasmehom, dobro voljo in prijaznostjo polepšal dan. Vsakega, ki je šel mimo njega, je lepo pozdravil ter mu želel lep dan, tudi če ni kupil časopisa. Veliko ljudi ni niti odzdravilo nazaj. Hiteli so naprej s svojimi problemi, nevedoč, da niso edini na tem svetu. To mu ni odvzelo volje, ampak se je še naprej trudil. Že zaradi njegove zavzetosti, prijaznosti in nevsiljivosti sem z veseljem kupila časopis. Kasneje sem razmišljala, kdaj mi je nazadnje kdo zaželel lep dan. Že dolgo nihče. Prodajalec je v meni vzbudil občudovanje in spoštovanje. Časopis sem doma prebrala in bil mi je zelo všeč, saj je zanimiv in življenjski. Tako da: ena velika pohvala vsem Kraljem ulice za vložen trud in zahvala za vse podarjene nasmeške.

Maja

Pozdravljeni!

Prodajalka Kraljev ulice mi je namignila, da vam za objavo lahko pošljemo kakšno risbo naših otrok. Tokrat je nekaj narisala naša najstarejša. Če boste risbo objavili, se vam toplo priporočam, da mi en izvod časopisa pošljete po pošti, da ga bomo imeli za spomin. Smo sicer redni kupci vašega časopisa,

a z novorojenčkom smo zadnje čase bolj malo na terenu, tako da se bojim zgrešiti številko. Čestitam vam za vaše delo. Navdušena sem, saj menim, da s tem ne pomagajte samo brezdomcem, temveč tudi vzgajate ljudi, da imamo pravičen odnos do te problematike.

Hvala in vse dobro!

Špela

027
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

28. 3. 2008 >> Ej, pa mi reče: »Baba zmešana.« Pa rajši dam unemu, ki kleči tam za Bežigradom, kot pa kupim časopis! Mislim!

29. 3. 2008 >> Sem dijakinja in le redko zaidem v Ljubljano, vendar vsakič, prav vsakič kupim Kralje ulice. Ravno danes sva se s kolegico razveselili vašega prodajalca na Prešercu. Njegovemu nasmehu so manjkali zobje, ampak tako lepega, iskrenega in toplega nasmeška nisem videla že dolgo. Gospod nama je polepšal dan. Lp, Tina

9. 4. 2008 >> Pozdravljeni Kralji ulice! Vaš časnik sem na dušek prebrala s pogledom na Tour Eiffel, torej sredi Pariza, kjer trenutno študiram. Članki v marčevski številki so se me dotaknili, pa tudi do solz nasmejali. Hvala vam za dobro voljo in pozitivnost. Pa še nekaj: Francozi nimajo časopisa za brezdomce, skupaj s strokovnim osebjem društva ste lahko upravičeno ponosni na svoj dosežek. S polnimi jadri naprej! Katarina

14. 4. 2008 >> Sin človekov nima kam, da bi položil svojo glavo. Brezdomci so vest družbe. Prebudi se, Slovenija! Avguštin

15. 4. 2008 >> Pozdravljeni! Pri tržnici sem lansko leto spoznal prijaznega prodajalca vašega časopisa, ki mi ga od takrat redno prodaja. Tudi večkrat na mesec, če je v stiski z denarjem. Rad bi povedal, da nikoli ni bil vsiljiv ali celo nesramen do mene. Ravno zato kar ne morem verjeti, ko prebiram precej številne pritožbe nekaterih kupcev. Če je v obtožbah kaj resnice, bi rad apeliral na prodajalce, naj bodo spoštljivi in uglašeni, kolikor so tega zmožni, saj je zaradi slabega glasu ali nezadovoljstva kupcev lahko celoten projekt ogrožen. Delate lepo in pametno zadevo, tako da bi bilo res škoda, da vse skupaj propade. Hkrati pa naprošam vse Ljubljančane za malce več potrpežljivosti in strpnosti pri kupovanju in samem komuniciranju z brezdomci, ki imajo včasih tudi slab dan. Obsojam le tiste kralje, ki izkoriščajo časopis, pri katerem verjetno niti ne

sodelujejo aktivno, v svoje lastne in goljufive namene. V pogovoru s svojimi prijatelji in znanci sem spoznal, da zelo cenijo vaš časopis, in ravno zaradi časopisa sem prvič navezal stik z brezdomcem, saj sem bil prej, priznam, tudi sam žrtev napačnih predstav, predsodkov in predvsem strahu. Sedaj pri letih, ko sem že dedek in pradedek, spoznavam, da je bil strah popolnoma odveč, pa tudi otroci so me navadili, da gledam na stvari bolj na moderen način. Vsa pohvala vsem sodelujočim pri vašem časopisu, pa vendar bi poklonil posebno pohvalo tisti osebi, ki skrbi za izgled časopisa. Prispevki so kvalitetni, posebej tisti od Matilde M. Dobro in Bibe. Veliko uspeha tudi v bodoče vam želi upokojenec Franc iz Most.

DRAGE BRALKE IN BRALCI,

KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ BOMO OBJAVLJALI VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760. VABLJENI K SODELOVANJU!

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Tanja Vuzem

Predavanja

KAJ: Trajnost kot zgodovinsko gibanje?
KJE: Arhitekturni muzej, Pot na Fužine 2, Ljubljana
KDAJ: 13. 5. ob 19h

KAJ: Kako se naključnih števil lahko naučimo?
KJE: Kiberpipa, Kersnikova 6, Ljubljana
KDAJ: 15. 5. ob 19h

Literarni večeri

KAJ: Litararno branje Roberta Titana Felixa in Andreja Blatnika
KJE: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 6. 5. ob 21h

KAJ: Pravlјice bravljice
KJE: Galerija Mizzart, Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 8. 5. ob 18h

KAJ: Kratke zgodbe Matjaža Brulca
KJE: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 13. 5. ob 21h

KAJ: Branje LUD-literature (literarno-umetniško društvo)
KJE: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 20. 5. ob 21h

Razno

KAJ: Film Piera Paola Pasolinija: Teorem
KJE: Mestni muzej, Gosposka 15, Ljubljana
KDAJ: 5. 5. ob 19h

KAJ: Škisova tržnica
KJE: Stadion Ilirija, Ljubljana
KDAJ: 7. 5. ob 12h

KAJ: Predstava Kraljev ulice – Pluribus unum: Socialno predoziranje
KJE: Klub LokalPatriot, Novo mesto
KDAJ: 7. 5. ob 20h

KAJ: Otvoritev razstave Čudni in še bolj čudni svetovi
KJE: Mestni muzej, Gosposka 15, Ljubljana
KDAJ: 13. 5. ob 10h (do 20. 5.)

KAJ: Err0r: Robertina Šebjanič – Pufination, interaktivna instalacija
KJE: Kiberpipa, Kersnikova 6, Ljubljana
KDAJ: 15. 5. ob 21h (do 23. 5.)

KAJ: Predavanje Bora Vidmarja: VodaYoga Sistemi, projekt za naravno zdravljenje alkoholikov, narkomanov in drugih odvisnikov
KJE: Tovarna Rog, Ljubljana
KDAJ: 25. 5. ob 22h

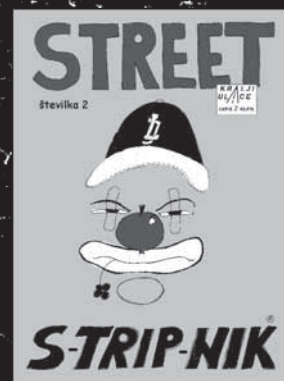
KAJ: Fotografska razstava na prostem Yanna Arthus-Bertranda: Živi
KJE: Jakopičev drevored, Tivoli, Ljubljana
KDAJ: do 30. 5.

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! kraljiulice@gmail.com

Pri vašem uličnem prodajalcu lahko poleg časopisov dobite tudi DVD s posnetkom premiere gledališke predstave Socialno predoziranje gledališče skupine Pluribus unum – za 3 EUR (polovico dobi prodajalec).

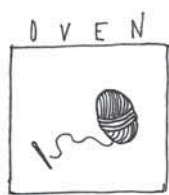

NOVO pri vašem uličnem prodajalcu – STREET STRIPNIK 2! Za 2 EUR (polovico dobi prodajalec).

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

Zadnje čase ste preveč zagnani za delo, tako da zanemarjate sebe in svoja čustva do nasprotnega spola. Mar ni čas za kakšno avanturo? To vas bo rešilo pred ostalimi težavami v življenju. Zaupajte vase.

Pred vami je nek obetaven dogodek, ki bo za vas nepozaben, zaradi tega dogodka pa bodo nekateri celo nevoščljivi. Toda vi se ne ozirajte na druge, ampak mislite na sebe in na nasprotni spol, ki komaj čaka, da ga objamete.

Dela vam ne zmanjka, toda včasih ga je potrebno za trenutek tudi odložiti in pustiti, da gredo stvari po svoje. Obetata se vam neka lepa romanca v poslovnem svetu in napredovanje na boljše delovno mesto. Ali boste izkoristili to priložnost?

Čas je prišel tudi za vas, da se malo umirite in si vzamete dopust ter odpotujete nekam v tujino. Malo oddiha ne škoduje. Imeli boste priložnost srečati nenavadne ljudi ter z njimi tudi vzpostaviti stike, ki bodo pristni. Čudovito bo.

Rojeni v znamenju leva se včasih obnašate tako, kot da ste sami na tem svetu in da mora biti vse po vaše. Svet se ne vrti okoli vas, tu so tudi drugi ljudje, zato se morate pošteno poboljšati. Boljši časi prihajajo za vas.

Ali veste, da je napočil trenutek, da zgrabite za delo, ki se vam ponuja, saj vas bo to tudi rešilo pred finančnim zlomom? Poleg tega pa je tukaj tudi napredek v službi. Doma bo več razumevanja.

OGLASNA DESKA

Fitnes center 27

S pomočjo članka o našem fitnes centru v predprejšnji številki Kraljev ulice smo povečali število novih trenažerjev za štiri komade. Hvala vsem, ki so nam donirali te vadbene pripomočke, kar nam je močno olajšalo pravilno izvedbo določenih vaj. Še vedno potrebujemo kar nekaj stvari, kar bi nas pripeljalo do srednje opremljenega fitnes studia. Potrebujemo predvsem in najbolj: raven drog, kriv drog, maksimalno število kolutov različnih kilaž, ročne uteži različnih kilaž, benc klop, boks vrečo in kolebnico. Pridite v Roga, ter nas obiščite v stavbi 27, kjer se odvija naša dejavnost, in z veseljem vam bomo pokazali naše prostore, ki jih lahko uporabljate kadarkoli. Z vašo pomočjo bomo prišli na raven dobro organiziranega športnega kluba za socialno šibkejši sloj. Obiščite nas, z veseljem vas bomo sprejeli – tako rekreativce kot tudi simpatizerje. Še enkrat hvala vsem, ki ste že donirali kot tudi tistim, ki boste to še storili.

Predsednik Fitnes kluba 27,
Miha Čimerman (051 881 636)

Vsem državljanom in državljkam Slovenije iskreno čestitam ob 1. maju, prazniku dela, posebno pa seveda vsem v Plavi laguni. Posebno prijaznim trgovkam in družini, ki dela v loteriji, za lepe besede in veliko moralne podpore pri prodaji Kraljev ulice. Vaš zvesti prodajalec
Roman

Prav tako čestitam ob prazniku ekipe Kraljev ulice na čelu s predsednico Majo in urednico Špelo, Bojanu Deklevi, svoji mentorici Lunci, svoji »the best« prijateljici Tanji, prijazni Katjuški, parčku Bojanu in Maji, vsem prostovoljkam in prostovoljcem in seveda vsem obiskovalcem društva. Vsem veliko uspeha pri nadaljnjem delu,
Roman

Rad bi objavil sledeče – in računam na podporo. Zelo me moti način prodaje nekaterih prodajalcev Kraljev ulice, ki časopisa nočejo prodati in zraven žicajo, kar je glede na pravila prodaje časopisa prepovedano. Ostali prodajalci, ki se trudimo, da bi bil časopis v zelo dobri luči, pa opazamo, da se žal dogaja nasprotno. Upamo, da bomo z lepo besedo, kot je rekel naš predstavnik Hariš, te prodajalce spravili na pravo pot.
Roman

V prejšnji številki smo vam poročali, da smo v okviru projekta Podari pločevinko postavili dva posebna zabojnika za odlaganje praznih aluminijastih pločevink pijač, zato vabimo vse bralce, ki vam je mar za okolje, da nas obiščete v našem dnevnem centru, kjer lahko pločevinke stisnete s posebno stiskalnico in jih varno odvržete v poseben zbiralnik.

Sem ulični glasbenik. Zelo bi bil vesel, če bi mi kdo odstopil oziroma podaril akustično ali polakustično kitaro. Vsi, ki bi mi jo bili pripravljeni podariti, pokličite na telefonsko številko uredništva (059 022 503) ali pošljite ponudbo na e-naslov: kraljiulice@gmail.com. Hvala!

ZAHVALE

Gledališka skupina Pluribus unum se zahvaljuje Tugu Zaletelu za avtorsko skladbo Dobro jutro, draga vlada, Marku za občasno pomoč in izposojajo tamtamčkov, Stevu za olepšanje naših odrskih frizur ter barju Arhiv za inspiracijo.

Zahvaljujemo se podjetju Ljubljanske tržnice, ki nam je posodilo stojnico za posredovalnico rabljenih predmetov.

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA

ŠKORPIJON

STRELEC

KOZOROG

VODNAR

RIBI

Lepo je imeti občutek, da te ima nekdo rad, toda če določena oseba tega ne opazi, je ves trud zaman. Le zakaj tega ne izkoristite in se ne predate strastem ter s tem pokažete svoja čustva do ljubljene osebe? Ali boste naredili tako?

Pred nadrejenimi v službi boste morali delati cele dneve, vendar bo ta vaš zanos obrodil sadove, ki bodo zelo bogati. Tudi stanje v denarnici se bo popravilo, kar pa bo bistveno vplivalo tudi na vašo ljubljeno osebo in ostale v okolici.

Pred vami je neko posebno obdobje, čas, ko je treba poskrbeti za sebe. Če boste šli po pravi poti, vam bo to kajpada tudi uspelo. Obeta se vam neko potovanje, ki pa bo nepozabno. Ali že veste, kam greste?

Nekdo vas bo obiskal in povedal zelo zanimivo novico, ob kateri se boste dodobra zamislili. Pri tem pa ne pozabite na stare prijatelje, ki so vam ves čas stali ob strani. Pazite na zdravje!

Težave, v katerih ste trenutno, bodo minile zelo kmalu. Znova boste zaživeli in v tej pomladi boste kar žareli od sreče. Na vidiku je tudi denar, toda pazite, kako ga boste porabili.

Le zakaj ne delate tako, kot si želite, saj sami veste, da drugače ne smete? Okolica bo mislila, da z vami nekaj ni v redu, zato le pogumno naprej in bodite zadovoljni.

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILO

Nogometaš se hvali pred prijatelji:
»Danes sem odlično igral, zabil sem kar dva gola.«
»In kako se je končala tekma?«
»1 : 1.«

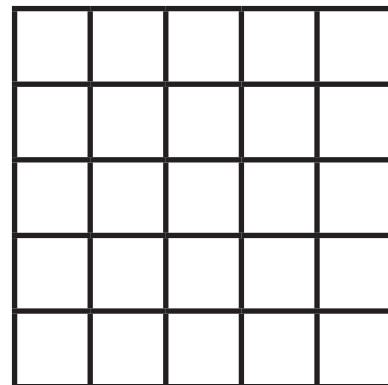
Zmajček

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) slovensko moško ime;
- (2) tekmeč;
- (3) Obri;
- (4) skica, opis, očrt, osnutek;
- (5) propeler.

Prodaja časopisa

Brezdomec prodaja časopis: »Kupite časopis,« ga ponuja.
»Koliko pa je?« vpraša kupec.
»Dva evra.«
»Kako dva,« se čudi, »tu piše 1 evro.«
»Že, že,« odvrne prodajalec, »plačali boste dva, prvega pa zadnjega.«

Avguštin

Rop v banki

Dva kralja ulice se odločita, da bosta oropala banko. Gresta v banko in odneseta vrečo z denarjem, eden od njiju pa vzame tudi manjši tranzistor. Nato reče prvi: »Le čemu ti bo ta tranzistor?«
In drugi odgovori: »Zato, da nama ne bo treba šteti denarja, saj bodo po radiu povedali, koliko sva ga ukradla!«

Gregor B. Hann

Rešitve iz prejšnje številke za »Pomagaj zgodbi, da dobi svoj pomen«:

1. skuhal kavo,	8. očetu,	15. predmetov,
2. prižgal,	9. oblekla,	16. na kosilo,
3. umiti zobe,	10. odpravila,	17. rižoto z gobami,
4. spalnico,	11. sprehod,	18. pico,
5. zbudil,	12. mestu,	19. stoji France,
6. spila kavo,	13. butikov,	20. jahat konje,
7. pogovarjala,	14. sošolko,	21. dan.

KTM - Mare Ceglar

SUDOKU

Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu, vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

		2			8			
7	9			3				
	1	8		7			5	
			1			7	8	4
			2	6	7			
3	5	7			4			
	8			9		1	3	
				2			4	7
			8			5		

KARITAS, DOPOLDNE

DOBER DAN, DAJTE HITRO ČOKOLADE ZA LAČNE NA ULICI....

JAZ SM ULIČNI GURU IN ZDRAVIM Z ENERGIJO

HVALA!

ZA NOGALOM..

NJAM, NJAM, TO RABIM. ENERGIJO, SAJ JIH TREBA ŠE MNOGO POZDRAVIT....

NIK*

NORMALNO NENORMALNO.

NIK*

ALEŠ

Bil. In nič več.

